

podpułkownik

Jan Boroń

ur. **8 grudnia 1889 r.** w Orzechówce, powiat Brzozów,
lekarz specjalista chorób wewnętrznych,
syn Józefa i Anny z Balawajderów.

Ukończył I Gimnazjum w Rzeszowie, tam też w 1909 r. zdał egzamin dojrzałości. W 1915 r. uzyskał dyplom lekarza na Wydziale Medycznym Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie.

Podczas pierwszej wojny światowej walczył w szeregach armii austriackiej jako lekarz polowy.

W 1918 r. wstąpił w szeregi Wojska Polskiego jako referent sanitarny w Powiatowym Dowództwie Etapowym w Brzozowie. 20 marca 1919 r. został przeniesiony do Dowództwa Frontu Wschodnio-Galicyjskiego jako referent sanitarny w Powiatowym Dowództwie Etapowym w Lisku. Na tym samym stanowisku pracował później w Powiatowym Dowództwie Etapowym w Złoczowie. Następnie został przeniesiony do Stacji Zbornej Chorych i Rannych. 15 czerwca 1920 r. otrzymał przydział do Szpitala Ewakuacyjnego nr 2, gdzie objął obowiązki ordynatora oddziału chorób wewnętrznych. Od 20 maja 1921 r. związany ze Szpitalem Okręgowym nr 2 w Lublinie. Od 15 marca do 20 maja 1921 r. jako lekarz sztabowy był starszym ordynatorem oddziału chorób wewnętrznych w Szpitalu Ewakuacyjnym. Od 20 maja do 1 grudnia 1921 r. został przydzielony do Szpitala Okręgowego w Lublinie. Od 1 lipca 1922 r. do 15 września 1922 r. odbył kurs przeszkolenia wojskowego lekarzy przy Szkole Aplikacyjnej Korpusu Oficerów Sanitarnych. W maju 1923 r. odbył dwutygodniowy kurs przyrodolecznictwa w Wojskowej Intendenturze Sanitarnej w Warszawie. W latach 1922–1925 pełnił funkcję lekarza naczelnego Komendy Garnizonowej w Samborze. Od 11 stycznia do 1 listopada 1925 r. przydzielony został do 5 pułku strzelców polskich jako młodszy lekarz pułku. Od 1 listopada 1925 r. do 1 listopada 1926 r. był związany z Oficerską Szkołą Sanitarną w Warszawie. Po 1 listopada 1926 r. pracował (do czerwca 1938 r.) w 10 Szpitalu Okręgowym jako starszy ordynator oddziału chorób wewnętrznych. Od 1934 r. podjął współpracę z Ubezpieczalnią Społeczną, a od 1935 r. prowadził praktykę lekarską w Poradni Przeciwgruźliczej.

Po agresji ZSRS 17 września 1939 r. w niewyjaśnionych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej. Został osadzony w obozie w Starobielsku, skąd wysłał listy do rodziny – obecnie są one przechowywane w Muzeum Katyńskim w Warszawie. Wiosną 1940 r. został zamordowany w Charkowie i pogrzebany w Piatichatkach w Charkowie. Decyzją ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. ppłk Jan Boroń został pośmiertnie awansowany do stopnia pułkownika. Był żonaty z Zofią Bielawską, miał córkę Janinę.

Odnaczone:

- Medalem Pamiątkowym za Wojnę
- Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości,
- Brązowym medalem za Długoletnią Służbę.

[illegible]

Stawbielsk 29. II. 1940.
 Kochana Tosiu!
 Dziatem do Ciebie do Przemysla i do innych ludzi
 z prosta, oddanie mi Twojego adresu, ale bezskutecznie.
 Jesli te Kartke postanowien, to wysly do mnie kilka
 Kartek w zwiyzku, odstep od czasu, bo mi nie dochodzi.
 Ja moze pisze raz w miesiacu. - Jestem zdrowy. Powodni
 mi sie wlasnie dolnie. Najbardziej dokucz mi troska
 o Was, bo mi wiem gdzie jesteście i jak i czego
 potrzeba.
 Siskam Was serdecznie i czuję
 Wasz Janek
 Adres: C. C. C. P. (S. S. S. R.)
 20 pogo Czarnobylsk
 Почтовый ящик № 15
 Из Борова

Starobieleśk 15. III. 1840

Drogi Zosiu i Janeczko!
List Wasz z 7. II. otrzymałem 6. III. Jest to pierwsza wiadomość od Was. Ja do Was pisać, ab nie wiem, czy kartki otrzymujecie. - Nie martwiecie się o mnie. Po mnie tu jest dość dobrze. Idzie mi w dopisywaniu dobre, czasem jest lepiej, niż u domu. Tuziem bi przed tygodniem, idę mi posłać 100 rubl. nie potrzebuję jednak. Po moim stał mi gwałtowny wyjazd. Jeśli tu zostanieem na dłużej, to bi później napiszę o przystanie tym pier. Idę. Listy piszecie do mnie kartki uszczelnij kartki.
Adas ze stronice odwrotnej.
Łatuj i psiekaw. Wasz niedźwiedź
Janek

4 marca

posterunkowy PP

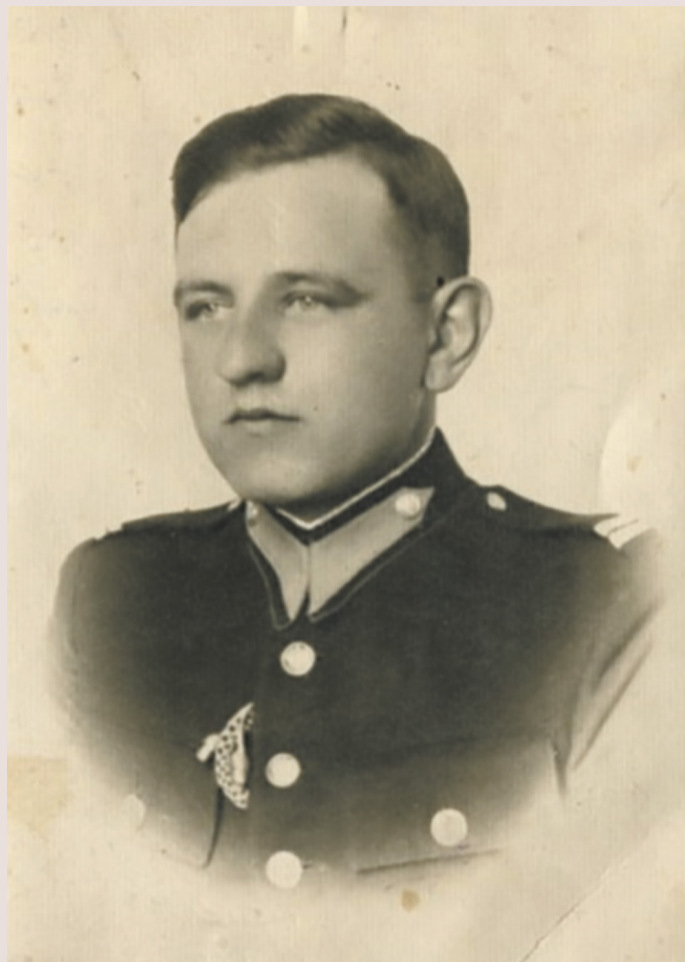
Zenon Brudkiewicz

ur. **16 maja 1913 r.** w Kościanie,
syn Stanisława i Stanisławy z Łącznych.

Od 1924 r. należał do Drużyny Harcerskiej im. Tadeusza Kościuszki w Kościanie. 7 grudnia 1931 r. uzyskał dyplom czeladnika blacharskiego. Od 1937 r. kandydat kontraktowy na szeregowego z przydziałem do Kompanii „D” Rezerwy Policji Państwowej w Herbach Starych (pow. częstochowski). 1 sierpnia 1938 r. ukończył Normalną Szkołę Fachową dla Szeregowych Policji Państwowej w Mostach Wielkich, przeniesiony został do województwa warszawskiego. We wrześniu 1939 r. pełnił służbę na posterunku policji w Grudusku k. Mławy, tam dostał się do niewoli sowieckiej. Został osadzony w obozie ostaszkowskim.

Wiosną 1940 r. zamordowany w siedzibie NKWD w Kalininie/Twerze i pogrzebany w Miednoje.

5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany na stopień aspiranta PP.

Odznaczony:

- Krzyż Kampanii Wrześniowej 1939 (pośmiertnie)

pułkownik dyplomowany

Kazimierz Burczak

ur. 13 sierpnia 1895 r. we Lwowie,
syn Antoniego i Bolesławy z Jędrychów.

Ukończył szkołę powszechną i gimnazjum we Lwowie. Przed wybuchem I wojny światowej działał w stowarzyszeniu „Zarzewie” i tajnym skautingu. Rozpoczął studia w Wyższej Szkole Lasowej w Marych-Waisskirchen, które przerwał z powodu wybuchu wojny.

Żołnierz Legionów Polskich, walczył w 1 pp., w maju 1915 r. został ranny w bitwie pod Konarami. Ukończył Szkołę Oficerską 1 Pułku Legionów Polskich w Zambrowie. Po kryzysie przysięgowym został wcielony do armii austriackiej w stopniu plutonowego i wysłany na front włoski, gdzie po raz drugi został ranny. W czerwcu 1918 r. zdezerterował i po powrocie do kraju zaangażował się w działalność Polskiej Organizacji Wojskowej, był komendantem Obwodu Puławy.

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości zgłosił się w szeregi odradzającego się Wojska Polskiego, od 28 grudnia 1918 r. służył w 5 pp. Legionów. Dekretem z 18 marca 1919 r. otrzymał awans na podporucznika WP. W lutym 1919 r. ponownie służył w 1 pp. Legionów, dowodził 3, a następnie 10 kompanią. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej, wyróżnił się w bitwie pod Białymstokiem, za którą został odznaczony *Virtuti Militari*. Po zakończeniu działań wojennych pozostał w 1 pułku piechoty, pełnił m.in. obowiązki dowódcy III batalionu. 3 maja 1922 r. został awansowany na stopień kapitana ze starszeństwem z 1 czerwca 1919 r., a 1 grudnia 1924 r. został mianowany majorem ze starszeństwem z 15 sierpnia 1924 r. W latach 1926-1928 był dowódcą baonu w Szkole Podchorążych Piechoty w Ostrowi Mazowieckiej. W 1930 r. po ukończeniu Wyższej Szkoły Wojennej został przeniesiony do 1 pułku piechoty, gdzie objął obowiązki dowódcy batalionu. 1 stycznia 1931 r. otrzymał nominację na stopień podpułkownika dyplomowanego, dzięki czemu mógł pełnić funkcję zastępcy dowódcy pułku. Od 23 marca 1932 r. zajął stanowisko zastępcy dyrektora, a następnie dyrektora nauk w Centrum Wyszkożenia Piechoty. W okresie od lutego do listopada 1935 r. dowodził 1 Morskim Batalionem Strzelców w Wejherowie 5 listopada 1935 r. objął funkcję dowódcy 1 pp. Legionów. 19 marca 1938 r. uzyskał awans do stopnia pułkownika dyplomowanego WP.

Brał udział w kampanii wrześniowej 1939 r. jako dowódca wspomnianego pułku, walczył w rejonie Puł-

tuska, Wyszkowa i Kałuszyna. 14 września 1939 r. we wsi Trzciniec w trakcie odpierania ataku wojsk niemieckich został ciężko ranny i wywieziony do szpitala we Włodawie i do Kowla, tam dostał się do niewoli sowieckiej. Został internowany w obozie starobielskim, skąd na przełomie listopada i grudnia 1939 r. wysłał list do żony Zofii. Wiosną 1940 r. został zamordowany w Charkowie i pogrzebany w Piatichatkach.

Postanowieniem Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego z 5 października 2007 r. płk Kazimierz Burczak został awansowany pośmiertnie na stopień generała brygady.

Był żonaty z Zofią z Andruszewskich. Miał dwoje dzieci, Zbigniewa i Marzenę.

Odnaczeni:

- Krzyżem *Virtuti Militari* V klasy
- Krzyżem Niepodległości
- Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski
- Krzyżem Walecznych
- Złotym Krzyżem Zasługi

[illegible]

porucznik saperów rezerwy

Jerzy Bzowski

ur. **3 lipca 1903 r.** w Kaliszu,
syn Stanisława Gerwazego i Zofii z Markowskich.

Absolwent 8-klasowego Państwowego Gimnazjum Realnego w Kaliszu. W 1922 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. Student Wydziału Inżynierii Lądowej w sekcji komunikacji Politechniki Warszawskiej, w 1930 r. otrzymał dyplom inżyniera dróg i mostów.

W 1931 r. ukończył IX kurs Szkoły Podchorążych Rezerwy Saperów w Centrum Wyszkożenia Saperów w Modlinie. W tym samym roku otrzymał przydział do 1 Baonu Mostów Kolejowych w Krakowie. W latach 1931, 1933 i 1935 jako żołnierz 1 Baonu Mostów Kolejowych odbywał ćwiczenia rezerwy. W 1934 r. otrzymał awans na ppor. rez. ze starszeństwem.

W późniejszym okresie pełnił funkcję kontraktowego inżyniera, był także kontrolerem drogowym PKP w Suchej, nadzorował linie kolejowe położone w powiatach: nowotarskim, wadowickim i żywieckim.

W okresie kampanii wrześniowej w niewyjaśnionych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej. Został internowany do obozu w Kozielsku. Wiosną 1940 r. został zamordowany w Katyniu. Jego nazwisko figuruje na liście dyspozycyjnej więźniów obozu kozielskiego nr 032/2 z 14 kwietnia 1940 r.

Porucznik Jerzy Bzowski postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany do stopnia kapitana WP.

Miał żonę Zofię i córkę Magdalенę.

Odznaczony:

- Srebrnym Krzyżem Zasługi

podporucznik artylerii

dr hab. Ludwik Dworzak

ur. 9 października 1900 r. w Skolem,
syn Józefa, sędziego Sądu Najwyższego, i Marii.

Ukończył studia prawnicze na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. W 1922 r. na tej samej uczelni uzyskał stopień doktora, a w 1931 r. doktora habilitowanego. Następnie pełnił funkcję starszego asystenta profesora w Zakładzie Prawa Karnego na UJK we Lwowie. W latach 1930–1931 był kierownikiem Katedry Prawa i Postępowania Karnego na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, gdzie jednocześnie pełnił obowiązki zastępcy profesora prawa karnego na Wydziale Prawa i Nauk Społeczno-Ekonomicznych. Później został docentem profesorem tytularnym prawa karnego, sędzią Sądu Okręgowego i Apelacyjnego we Lwowie. 14 sierpnia 1924 r. otrzymał nominację na sędziego zapasowego dla Okręgu Apelacyjnego we Lwowie. Od 22 lipca 1935 r. pełnił funkcję przewodniczącego Okręgowej Komisji Wyborczej nr 70 we Lwowie.

W 1934 r. jako oficer rezerwy otrzymał przydział do 5 Pułku Artylerii we Lwowie.

Po wybuchu II wojny światowej i napaści sowieckiej na Polskę został aresztowany we Lwowie 7 października 1939 r. przez funkcjonariuszy NKWD. Początkowo był więziony we lwowskim więzieniu na Zamarstynowie, a następnie został przewieziony do więzienia w Kijowie. Tam też, w myśl decyzji członków Politbiura WKP(b) z 5 marca wiosną 1940 r. o rozstrzelaniu polskich oficerów, został zamordowany. Jego zwłoki pogrzebano w Bykowni.

W czasie prac ekshumacyjnych prowadzonych w 2007 r. w Bykowni odnaleziony został grzebień, na którym wyryto między innymi nazwisko ppor. prof. dr. hab. Ludwika Dworzaka. Jego nazwisko figuruje na opublikowanej w 1994 r. tzw. Ukraińskiej Liście Katyńskiej.

kapitan

Karol Glazur

ur. **30 kwietnia 1891 r.** w Kołaczycach, powiat jasłowski, województwo
krakowskie,
syn Adama i Józefy z Bełzowskich.

Początkowo kształcił się w Szkole Ludowej w Kołaczach. Następnie uczył się w Gimnazjum im. J. Słowackiego w Przemyślu, które ukończył w 1909 r. Naukę kontynuował na Wydziale Teologicznym Seminarium Duchownego w Przemyślu.

Od 1 sierpnia 1914 r. służył w armii austriackiej jako rezerwista, uzyskując kolejne stopnie wojskowe od chorążego rezerwy (1915 r.), ppor. rez. (1916 r.), do porucznika rez. (1918 r.). W 1918 r. wstąpił w szeregi Wojska Polskiego. Do 1920 r. służył w wielu formacjach wojskowych, m.in. w Grupie Operacyjnej gen. Zygmunta Zielińskiego, gen. bryg. Franciszka Sikorskiego i Grupie Operacyjnej gen. Władysława Jędrzejowskiego. Za udział w obronie Lwowa otrzymał 19 marca 1919 r. odznakę honorową „Orleń” przyznaną uczestnikom walki o Lwów. Od 1921 r. do 1927 r. pełnił funkcję kierownika Ekspozytury Oddziału II Sztabu Generalnego w Krakowie. 24 lutego 1934 r. otrzymał Odznakę Pamiątkową 20. Pułku Piechoty Ziemi Krakowskiej. W tym samym czasie jako kapitan służył w Państwowej Komendzie Uzupełnień w Bochni. W 1937 r. działał w Lidze Morskiej i Kolonialnej w Warszawie.

Po wybuchu II wojny światowej dostał się do niewoli sowieckiej. Razem z innymi jeńcami został przewieziony na wschód do obozu oficerskiego przejściowego w Koziełsku, położonego na południowy wschód od Katynia, gdzie wiosną 1940 r. został zamordowany.

Postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygiło z 5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany do stopnia majora.

Żonaty z Teodorą z Żabzów, miał syna Adama i córkę Janinę.

Odznaczony:

- Srebrnym Krzyżem Zasługi
- Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921
- Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości
- Srebrnym Medalem Za Długoletnią Służbę
- Brązowym Medalem Za Długoletnią Służbę

Kowalski, 21. XII. 1939
 Najdrożsi i przyjacielu moi! -
 Jestem w L. B. S. P. i bardzo ci piąco.
 Bardzo cię kocham i bardzo cię miłuję.
 I niepokój się o Ciebie. Myślę jednak, że dasz
 sobie jakąś radę. Najdroższa moja, - Czy jest
 mi jeszcze? - Co w domu przetrzymasz? - Jak
 się przebiega? - Naprawdę do Warszawy do
 Łódzkiej, w tym kierunku? W ogóle napisz
 mi wszystko i tylko ty, jak każdemu mi
 siacemu kochanemu. - Na parę godzinnych
 przerw mi napisz. - Długoś mi nie pisał, ale
 przebiega, i tak sobie mi strasznie, a ja
 wiem, że pilnie czeka na Ciebie. -
 Bardzo cię kocham i bardzo cię miłuję
 i myślę, że cię kocham, chociaż, jestem
 zawsze w Warszawie
 Lw

Don. dywizji pułk. bryg. Sikorskiego

O. por. Glazura i żony

*Nowa grupa of. przyniesie na wyposażenie pułku interesujących do-
tek nieposiadanej panoszkowa pod tym warunkiem, iż należy poradzić
o tym p. powiatu, aby nad tym miało ewidencję i kontrolę.*

24/4. 1919

J. Glazur

/

Kpt 2 p. s. p. Karol i Teodora z Zabłotów

Glazurówie

*mając zaszczyt zawiadomić, że ślub ich odbył
się dnia 26 stycznia 1924 roku w kościele
św. Krzyża w Krakowie.*

porucznik broni pancерnej

Zygmunt Julian Gosieniecki

ur. **18 sierpnia 1909 r.** w Gnieźnie,
syn Wiktora i Marceli z Powidzkich.

Artysta, grafik. Ukończył Gimnazjum św. Marii Magdaleny w Poznaniu. Studiował architekturę na Politechnice Lwowskiej, następnie w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

Służbę wojskową odbył w 44 Pułku Piechoty. W 1932 r. ukończył Dywizyjny Kurs Podchorążych Rezerwy.

1934-1935 ćwiczenia rezerwy w 2 baonie czołgów i samochodów pancernych.

Następnie służył w 6 baonie pancernym.

Po 17 września 1939 r. dostał się do niewoli sowieckiej. Został osadzony w obozie w Starobielsku, zamordowany w Charkowie.

5 października 2007 r. awansowany pośmiertnie na stopień kapitana WP

przodownik Straży Więziennej

Henryk Bolesław Karczewski

ur. **12 sierpnia 1893 r.** w Nakle,
syn Andrzeja i Marty z Pomianowskich.

W czasie I wojny światowej służył w armii rosyjskiej. Od 1919 r. w Straży Więziennej, z przydziałem do więzienia w Sieradzu. W latach 1923–1928 był dozorcą w więzieniu w Słonimiu w obwodzie grodzieńskim na Białorusi. 15 września 1928 r. ponownie przeniesiony do więzienia w Sieradzu, gdzie obowiązki służbowe pełnił do wybuchu II wojny światowej. W 1939 r. został zmobilizowany do Armii „Łódź”.

W nieznanych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej. Był więźniem obozu ostaszkowskiego. Wiosną 1940 r. zamordowany w siedzibie NKWD w Kalininie/Twerze i pogrzebany w Miednoje. Jego nazwisko figuruje na liście dyspozycyjnej więźniów obozu ostaszkowskiego nr 023/1 poz. 30. Po wojnie rodzina Henryka Bolesława Karczewskiego prowadziła jego poszukiwania, ale bezskutecznie.

5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany na stopień aspiranta Straży Więziennej.

Odznaczony:

- Brązowym Medalem za Długoletnią Służbę

rotmistrz

Zdzisław Szczęsny Kawecki-Gozdawa

ur. **21 maja 1902 r.** w Husiatynie,
syn Stanisława, właściciela majątku ziemskiego i Jadwigi
z Gańczakowskich.

Ukończył szkołę powszechną, a w latach 1912–1918 kształcił się w gimnazjum w Husiatynie, Wiedniu i Kołomyi. Świadectwo dojrzałości uzyskał w 1921 r. w gimnazjum w Stanisławowie.

W 1918 r. wstąpił do Polskiej Organizacji Wojskowej. Od 1919 r. w 6 pułku ułanów kaniowskich. Jako dowódca plutonu 18 pułku ułanów uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej. W 1919 r. otrzymał nominację na stopień podporucznika, w 1923 r. na stopień porucznika, a w 1938 r. na stopień rotmistrza. W latach 1925–1927 służył w szwadronie Korpusu Ochrony Pogranicza przy 26 pułku ułanów w Baranowiczach. Następnie przydzielony został do 10 Pułku Strzelców Konnych w Łańcucie, w którym służył w latach 1927–1931. Od 1931 r. związany z Centrum Wyszkożenia Kawalerii w Grudziądzu, gdzie do 1938 r. pełnił funkcję etatowego instruktora jazdy konnej. W 1938 r. przeniesiony do 7 Pułku Strzelców Konnych w Biedrusku koło Poznania. W czasie służby ukończył Szkołę Podchorążych Piechoty w Warszawie i Szkołę Jazdy w Przemyślu. W latach dwudziestych zaczął uprawiać jeździectwo sportowe, wielokrotnie reprezentował Polskę w zawodach hippicznych. W 1935 r. zakwalifikował się do jeździeckiej drużyny olimpijskiej. W 1936 r. na igrzyskach w Berlinie we Wszechstronnym Konkursie Konia Wierzchowego zajął osiemnaste miejsce, a drużynowo zdobył srebrny medal. W 1939 r. był zastępcą dowódcy szwadronu pionierów w Ośrodku Zapasowym Wielkopolskiej Brygady Kawalerii.

Po 17 września 1939 r. dostał się do niewoli sowieckiej. Był jeńcem obozu kozielskiego. Zamordowany w Katyniu wiosną 1940 r.

W 2007 r. postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło został mianowany majorem WP.

Odnaczone:

- Medalem za Wojnę 1918–1921,
- Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

rotmistrz w st. sp., aspirant SW

Jan Mikołaj Kossowski

ur. **6 grudnia 1888 r.** w Wąwolnicy, pow. puławski,
syn Karola i Michaliny z Dobraczyńskich.

Po ukończeniu szkoły elementarnej w 1903 r., uczył się w rosyjskim gimnazjum rządowym w Zamościu, skąd po dwóch latach został usunięty za posługiwanie się językiem polskim. W tym samym okresie zaangażował się w tajne nauczanie rodzimego języka we wsiach Niezabitów i Zofianka Dolna. Rok później (1906 r.) uczęszczał do gimnazjum warszawskiego, z którego również został wydalony za działalność patriotyczną. Został aresztowany i osadzony w Cytadeli Warszawskiej – X Pawilonie. Po 6 miesiącach został deportowany w głąb Rosji. Następnie uczył się w szkole junkrów (szkole wojskowej) w Petersburgu, którą ukończył w 1910 r. w stopniu porucznika. Następnie został powołany do rosyjskiej Lejbgwardii Pułku Izmailowskiego. Później w 1914 r. został powołany do 77 Pułku Piechoty. Po ukończeniu kursu karabinów maszynowych przy I Korpusie Gwardii jako dowódca plutonu ckm walczył, w I wojnie światowej, na froncie niemieckim i austriackim, gdzie został trzykrotnie ranny. 7 października 1917 r. opuścił szeregi armii rosyjskiej, a następnie 9 lutego 1918 r. rozpoczął służbę w I Korpusie Polskim gen. Józefa Dowbora-Muśnickiego w Rosji. Z kolei po demobilizacji korpusu 1 listopada 1918 r. wstąpił do 7 Pułku Ułanów Lubelskich. Pod koniec tego roku wraz z pułkiem walczył w ramach I Brygady Jazdy Pod dowództwem legendarnego pułkownika Leopolda Lisa-Kuli na froncie ukraińskim. 12 stycznia 1919 r. został ciężko ranny w bitwie pod Żółkwią. 6 lutego 1920 r., po powrocie z rekonwalescencji, został przydzielony do 201 ochotniczego pułku szwoleżerów (późniejszego 2 Pułku Szwoleżerów Mazowieckich) jako dowódca szwadronu karabinów maszynowych. Wyróżnił się w walkach pod Żurominkiem w okolicach Mławy (22 sierpnia) i w czasie wypadu na Korosteń (1–13 października). Po zakończeniu wojny służył w 3 Pułku Szwoleżerów Mazowieckich. W 1921 r. przeszedł do rezerwy, na ewidencji oficerów rezerwowych pułku pozostawał do 1926 r. Na własne żądanie przeszedł w stan spoczynku i został przeniesiony do rezerwy w stopniu rotmistrza (odpowiednik kapitana).

W 1926 r. podjął pracę w straży granicznej – straży celnej w Zalesiu i Rajgrodzie w Prusach Wschodnich. W latach 1929–1933 zajmował stanowisko aspiranta straży więziennej. Od 1933 r. zaangażował się w życie społeczne, aktywnie uczestniczył w Kole Rezerwistów, był także prezesem Ochotniczej Straży Pożarnej w Wąwolnicy. Był inicjatorem budowy szkoły powszechnej w Wąwolnicy. Następnie związany z Okręgowym Urzędem Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Obronnego w Lublinie. W sierpniu 1939 r. został zmobilizowany i przydzielony do taborów 18 Dywizji Piechoty.

W okresie kampanii wrześniowej 1939 r. uczestniczył w walkach z oddziałami niemieckimi, a następnie sowieckimi. Do niewoli sowieckiej dostał się w miejscowości Werba pod Włodzimierzem Wołyńskim (świadcami tego wydarzenia byli jego synowie), początkowo był więziony w więzieniu w Kijowie. Ostatecznie został internowany w obozie w Kozielsku. Decyzją z dnia 5 marca 1940 r. biura politycznego Komunistycznej Partii Bolszewików, został wiosną 1940 r. zamordowany w Katyniu. Podczas ekshumacji w 1943 roku prowadzonej przez Niemców został zidentyfikowany i umieszczony na liście katyńskiej.

Rotmistrz Jan Kossowski postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany na stopień majora.

Był żonaty z Teodozją z Sienkowskich, miał córki: Janinę, Dobrosławę, Marię Magdalenę oraz synów: Bogumiła, Zdzisława, Wojciecha, Macieja i Bartłomieja.

Odznaczony:

- Krzyżem Virtuti Militari
- Krzyżem Walecznych
- Srebrnym Krzyżem Zasługi
- Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921

pilotka

Janina Lewandowska

ur. **22 kwietnia 1908 r.** w Charkowie,

córką generała Józefa Dowbora-Muśnickiego i Agnieszki z Korsuńskich.

Do 9 rok życia mieszkała m. in. w Charkowie, w Łucku i Woroneżu (liczne przeprowadzki związane były ze służbą wojskową jej ojca). Ostatecznie w 1921 r. rodzina osiedliła się w Lusowie pod Poznaniem. Ukończyła gimnazjum im. Zamoyskiej w Poznaniu, a następnie studiowała w Konserwatorium Muzycznym. Kształciła się w klasie fortepianu pod kierunkiem prof. Jadwigi Trzebieckiej i uczyła się śpiewu u prof. Marii Trąpczyńskiej. Brak zgody ojca i słabe warunki skłoniły ją do porzucenia marzeń o karierze śpiewaczki. Już w okresie gimnazjalnym wykazywała zainteresowanie lotnictwem, brała udział w pokazach lotniczych na Ławicy koło Poznania.

Jako członkini Aeroklubu Poznańskiego zajmowała się sportem szybowcowym i spadochronowym. W tym samym czasie odbyła szkolenie na szybowisku w Rządкові koło Piły, a następnie pilota szybowcowego w Beznichowej koło Leska w Bieszczadach. W 1930 r. jako pierwsza kobieta w Europie skoczyła ze spadochronem z wysokości 5 km. W latach 1933–1934 ukończyła specjalistyczne kursy we Lwowie i Dęblinie w dziedzinie radiotelegrafii i uzyskała uprawnienia do obsługi nowoczesnych aparatów Jana Huugsa. Od 1935 r. latała na samolotach w Aeroklubie Poznańskim. Następnie została przyjęta do Wyższej Szkoły Pilotażu na Ławicy. Doskonaliła pilotaż na samolotach RDW-8. 10 czerwca 1939 r. zawarła związek małżeński z Mieczysławem Lewandowskim, instruktorem pilotażu. Pod koniec sierpnia 1939 r. otrzymała kartę mobilizacyjną do Wojska Polskiego.

Po wybuchu II wojny światowej i agresji sowieckiej na Polskę po 17 września z częścią załogi Aeroklubu Poznańskiego dołączyła do 3 Pułku Lotniczego z Ławicy 22 września 1939 r. dostała się do niewoli sowieckiej w Husiatyniu. Początkowo była przetrzymywana w obozie w Ostaszkowie, a ostatecznie została internowana w obozie w Kozielsku. [Nosila wtedy mundur podporucznika pilota – przyp. red.] 22 kwietnia 1940 r. w dniu

swych 32 urodzin została zamordowana w Katyniu. W 1943 r. w czasie przeprowadzonych prac ekshumacyjnych zostały odnalezione jej zwłoki. Była jedyną kobietą odnaniezoną podczas wspomnianych prac, Niemcy nie potrafili wyjaśnić tego faktu, utajnili go.

Czaszka Janiny Lewandowskiej została wywieziona z Katynia do Zakładu Medycyny Sądowej we Wrocławiu celem dalszych badań. Przez kolejnych kilkadziesiąt lat była ona ukrywana przez profesora Bronisława Popielskiego, który dopiero w 1997 r. zdradził tę tajemnicę. Po zidentyfikowaniu czaszki Janiny Lewandowskiej 4 listopada 2005 r. pochowano ją z honorami wojskowymi w rodzinnym grobowcu rodziny Muśnickich na cmentarzu w Lusowie. Postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. została pośmiertnie awansowana na stopień porucznika. Jej imię nosi jedno z rond w Krakowie, jej postać zaś uhonorowana została posadzeniem Dębu Pamięci w Połczynie-Zdroju.

major WP, lekarz wojskowy

Leopold Łojek

ur. **31 stycznia 1897 r.** we wsi Tuł, gmina Klembów, powiat ostrołęcki, syn Adama i Franciszki z Balów.

W 1915 r. uzyskał świadectwo dojrzałości w IV Rządowym Gimnazjum Rosyjskim w Warszawie. Następnie w 1916 r. rozpoczął studia na Wydziale Medycznym Uniwersytetu Warszawskiego.

W 1918 r. przerwał studia i wstąpił w szeregi Wojska Polskiego, otrzymał przydział do 5 Pułku Ułanów Zasławskich w Mińsku Mazowieckim. Po miesięcznym przeszkoleniu skierowano go do służby sanitarnej, awansując kolejno na poszczególne stopnie wojskowe: od podchorążego (z dniem 19 czerwca 1919 r.) do podporucznika (z dniem 14 lutego 1920 r.). Jako młodszy lekarz pułku uczestniczył w wojnach z 1919 i 1920 r. o granice Polskie (uczestniczył między innymi w wyprawie kijowskiej). W wojnie 1920 r. wyróżnił się w czasie bitwy pod Sarnikami (19 sierpnia), Przemyślanami (20 sierpnia), Chodorowem (6 września) i Zasławiem (23 września). Został odznaczony Krzyżem Walecznych. W czasie działań wojennych odbył trzymiesięczny kurs medyków wojskowych na Wydziale Medycznym Uniwersytetu Warszawskiego.

Po wojnie powrócił na studia medyczne, które ukończył w 1924 r., uzyskując tytuł doktora nauk medycznych. 1 grudnia 1924 r. został promowany na stopień kapitana ze starszeństwem z dnia 15 sierpnia 1924 r. Jako lekarz służył kolejno w 61 Pułku Piechoty w Bydgoszczy, 28 Pułku Piechoty, Szkole Lotniczej w Dęblinie, 1 Pułku Szwoleżerów w Warszawie oraz w Szpitalu Sanitarnym w Centrum Wyszkołenia Sanitarnego w Warszawie. Od początku lat trzydziestych aktywnie działał w Związku Lekarzy Państwa Polskiego. Od maja 1932 r. pełnił funkcję kierownika referatu rewizyjno-lekarskiego w Departamencie Zdrowia Ministerstwa Spraw Wojskowych. 12 marca 1933 r. został awansowany na majora ze starszeństwem z 1 stycznia 1933 r. W 1936 r. był ordynatorem w 1 Szpitalu Okręgowym im. Józefa Piłsudskiego w Warszawie. W latach 1937–1939 pełnił funkcję komendanta Wojskowego Szpitala Sezonowego w Inowrocławiu, a następnie kierownika ambulatorium Fundacji Domy Akademickie im. Prezydenta Gabriela Narutowicza. Prawdopodobnie we wrześniu 1939 r. został ewakuowany z załogą szpitala na wschód.

Po agresji ZSRR na Polskę dostał się do niewoli sowieckiej. Został osadzony w obozie w Kozielsku, skąd wysłał do żony dwie kartki pocztowe. Wiosną 1940 r. został zamordowany w Katyniu. W 1943 r. w wyniku przeprowadzonych przez Niemców ekshumacji w Katyniu jego zwłoki zostały zidentyfikowane i oznaczone nr 3298. Znalezuono przy nich trzy pocztówki, dyplom doktorski. Postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. został awansowany pośmiertnie na stopień podpułkownika.

Był żonaty z Eugenią z Juszków, miał dwóch synów Tadeusza i Jerzego – uznanego historyka, badacza dziejów zbrodni katyńskiej, działacza opozycji w PRL-u.

Odznaczony:

- Krzyżem Walecznych
- Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921
- Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości

porucznik WP, komisarz Straży Granicznej

Edward Makowski

ur. **27 listopada 1891 r.** w Radzynie,
syn Henryka Andrzeja i Karoliny z Kubeckich.

W czasie I wojny światowej służył w Legionach Polskich. Członek Polskiej Organizacji Wojskowej. 1 czerwca 1919 r. został awansowany do stopnia porucznika. Od 1 lipca 1919 do 29 kwietnia 1928 r. służył początkowo w 80 Pułku Piechoty, następnie został przydzielony do Powiatowej Komendy Uzupełnień w Wieluniu.

W 1928 r. wstąpił do Straży Granicznej, pełnił funkcję komendanta Komisariatu Straży Granicznej w Rajgrodzie.

We wrześniu 1939 r. służył w Rawie Ruskiej, tam też dostał się do niewoli sowieckiej. Był więźniem obozu w Ostaszkowie. Wiosną 1940 r. zamordowany w siedzibie NKWD w Kalininie/Twerze i pogrzebany w Miednoje. Jego nazwisko figuruje na liście dyspozycyjnej więźniów obozu ostaszkowskiego nr 023/5 poz. 81.

Postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany na stopień nadkomisarza Straży Granicznej.

Odnaczony:

- Srebrnym Medalem za Długoletnią Służbę
- Krzyżem Walecznych

starszy posterunkowy PP

Szymon Orlikowski

ur. w 1888 r. w Klwowie,
syn Stanisława i Józefy z Matuszewskich.

W okresie I wojny światowej służył w armii rosyjskiej, a następnie w II Korpusie Polskim w Rosji.

Od 1919 r. funkcjonariusz Policji Komunalnej, we wrześniu 1939 r. w XVII Komisariacie m.st. Warszawy. Ewakuowany na wschód. Po 17 września 1939 r. w niewoli sowieckiej w Ostaszkowie. Został zamordowany w Kalininie/Twerze i pogrzebany w Miednoje.

Postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany na stopień aspiranta PP.

Odznaczony:

- Krzyżem Srebrnym Orderu Wojskowego Virtuti Militari
- Krzyżem Niepodległości
- Krzyżem Walecznych
- Brązowym Krzyżem Zasługi
- Srebrnym Medalem za Długoletnią Służbę
- Krzyżem Kaniowskim
- Odznaką Pamiątkową Więźniów Ideowych

porucznik piechoty WP w st. sp.,

Tadeusz Ostrowski

ur. 20 listopada 1900 r. w Łomży,
syn Jana i Józefy z Borkowskich.

Od 1919 w WP, początkowo w 3 Zapasowej Autokolumnie w Łodzi. W 1921 r. ukończył Wielkopolską Szkołę Piechoty, następnie Szkołę Podchorążych dla Podoficerów w Bydgoszczy (1925). Po 1925 r. mianowany na stopień porucznika, w 71 Pułku Piechoty w Zambrowie pełnił funkcję dowódcy plutonu. W 1930 r. został przeniesiony w stan spoczynku. W latach 1930–1939 pełnił funkcje komendanta Przysposobienia Wojskowego w Działdowie i Łomży. W sierpniu 1939 r. został zmobilizowany do 71 Pułku Piechoty, w ramach którego walczył w okolicach Lublina.

Po 17 września 1939 dostał się w okolicach Bielska-Białej do niewoli sowieckiej, internowany w Starobielsku. Zamordowany w siedzibie NKWD w Charkowie. Pogrzebany w lesie Piatichatki-Charkowie.

Był żonaty z Lucyną z Kosiorów, miał córkę Iwonę.

Z obozu wysłał cztery listy: 27.11, 21.12.1939, 9.01, 7.02.1940, a także telegram 5.03.1940 do żony Lucyny i córki Iwony i 11.03.1940 r. do matki Józefy. Listy te przechowywane są w zbiorach Muzeum Katyńskiego.

Sam otrzymał od swoich najbliższych trzy listy. Ostatni, czwarty list nie dotarł do adresata i wrócił do nadawcy z adnotacją „Zwraca się z powodu wyjazdu adresata”.

Po wojnie rodzina poszukiwała go bez skutku poprzez Polski Czerwony Krzyż w Warszawie (pisma z 14 grudnia 1957 r. i 13 maja 1959 r.).

5 października 2007 r. pośmiertnie awansowany na stopień kapitana Wojska Polskiego.

Odznaczony:

- Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921
- Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości

Kochana Lucyna i Tworbo!

Sprems was poriadomnie, ze
jestem w Starobielisku na
potudniu Rozji jestem tutaj
od poczatku praidziwnika,
jestem zdrowy, naogot jest mi
dobrze. Z ney osobinych prosi-
lym cis bardzo o przytani
mi starpet, chuslecek, ze dwie
pary wygodz koziomy i more
mogtalys kombinowac mi
plecak z jalgos drelichu, gdzi
niema watniki i niema
w czym kumac moiel osobi-
stych rzeczy. Napisz mi co u
was stypelac jst ni czipie i
jst wle dajeci rady, czy pra-
cujst, czy jesteście zdrowi, co
stypelac u Ostrows, jst ni czipie
Twa.

Chciatym iely Twa napisata
do mnie kilka stoi, gdzi bar-
dzo sa mi potrzebne, listy fincie
do mnie ciesz, aicy niat o
was dwo wiadomosci.

Wyjeidzajst z Ostroli, przeto-
tem moys watki do Ostrowi
pnei Panuelowoliego, poniewaz
o dni po tym rozhat on ciesz
ranny bomb, wiec niemo-
cy watki rozlatc dorezo-
na, doiedst ni jst ni przed-
stawic sprawa, a takie i z
nieciami rozlanionymi u bedy.

Podras swoj wdrosti
widiatem ni ze slachy z dubli-
na, ze kaciawem i stuz
Starobielisk, wiecej z rodziuj
ni kogo ni widiatem.

Listy pisz do mnie na
adres, jst jst na kopercie
jstli kdzien przystata mi
pazki ni wytyaj ni do

jedzenie, gdzi ja mam dorec
jst, watkianst wytyaj mi jst
sweter. i ptolna na onice.

W wiadku re idkajemy
ni wiskami, rizek kam przysti-
nyel swiet i Kowes Rokw, przestij
takie wiadomosci do Ostrowi.

Patujst was moano, i ekelan
na listy

Tadel

Starobielisk 27.11.39

Idiely ni zgledita gdzi
koperty pios jst na adres, pios
zupitni hal samo.

4. Tadeusz Ostrowski
C.C.C.P. z. Starobielisk.
Formotani August 15.

porucznik rezerwy

Lech Piwowar

ur. 7 lutego 1909 r. w Krakowie.

Syn Adama Piwowara, pierwszego prezydenta Dąbrowy Górniczej i Heleny z Czechowskich.

W 1928 r. ukończył Gimnazjum im. Kazimierza Wielkiego w Olkusz. Absolwent Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego i Szkoły Nauk Politycznych w Katowicach.

Ukończył także Szkołę Podchorążych w Krakowie. Został awansowany do stopnia podporucznika ze starszeństwem z 1 stycznia 1933 r. Początkowo przydzielony był do 40 Pułku Piechoty Dzieci Lwowskich, później do 1 Pułku Strzelców Podhalańskich, w którym odbywał ćwiczenia jako porucznik rezerwy.

Aktywnie uczestniczył w życiu literacko-artystycznym Krakowa, był także zaangażowany w działalność społeczną w ramach Komunistycznej Partii Polski. Publikował na łamach prasy literackiej artykuły i przekłady poezji. W latach 1929–1934 był członkiem Krakowskiego Klubu Literatów. Od 1933 r. przynależał do Polskiego Akademickiego Klubu Artystycznego oraz działał w takich organizacjach młodzieżowych, jak: Akademicki Związek Pacyfistów, Związek Niezależny Młodzieży Socjalistycznej, Międzynarodowa Organizacja Pomocy Rewolucjonistom i innych. W latach 1935–1937 działał w kole literackim VOLTA. Był autorem zbiorów wierszy: *Raj w nudnym zajeździe* (1932), *Śmierć młodzieńca w Śródmieściu* (1934) i *Co wieczór* (1936).

Po wybuchu II wojny światowej został zmobilizowany do 73 Pułku Piechoty, wziął udział w walkach z Niemcami. Po ataku ZSRS na Polskę dostał się do niewoli sowieckiej, został osadzony w obozie w Starobielsku. Jego ostatnie obozowe wiersze zostały przejęte przez współwięźnia, rtm. Józefa Czapskiego. Wiosną 1940 r. porucznik Lech Piwowar został zamordowany w Charkowie i pogrzebany w Piatichatkach-Charkowie.

Postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany na stopień kapitana.

Był żonaty z Wandą z Markiewiczów.

aspirant Policji Państwowej

Stanisław Przeradowski

ur. **6 czerwca 1895 r.** w Radomiu,
syn Władysława i Marii z Moraczewskich.

W okresie I wojny światowej służył w armii rosyjskiej. W listopadzie 1918 r. uczestniczył w akcji rozbrajania Niemców. W 1919 r. służył w Policji Komunalnej w powiecie radomskim. Od 4 kwietnia 1919 r. służył w VIII Inspektoracie Wojskowej Straży Kolejowej Dyrekcji Radomskiej.

10 lutego 1920 r. wstąpił do Policji Państwowej, służył w województwie kieleckim. Od 1932 r. pracował w komisariacie w Kielcach, następnie pełnił obowiązki komendanta posterunku w Skórkowicach, w powiecie opoczyńskim. We wrześniu 1939 r. był kierownikiem Komisariatu PP w Kielcach.

Po wybuchu II wojny światowej ewakuowany na wschód. W nieznanych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej. Był więźniem obozu ostaszkowskiego, skąd 29 listopada 1939 r. przesłał wiadomość do rodziny. W odpowiedzi córka Wiesława napisała dwa listy, jeden z 27 grudnia 1939 r., drugi z 28 lutego 1940 r. Wiosną 1940 r. Stanisław Przeradowski został zamordowany w siedzibie NKWD w Kalininie/Twerze, a następnie pogrzebany w Miednoje.

Po wojnie rodzina poszukiwała Stanisława Przeradowskiego przez Polski Czerwony Krzyż. 11 listopada 1948 r. postanowieniem Sądu Grodzkiego w Kielcach uznano go za zmarłego. W wyniku przeprowadzonych 4 lipca 1995 r. ekshumacji w Miednoje zwłoki, przy których znaleziono oryginały listów oraz medalik z żółtego metalu z napisem „W dniu imienin kochanemu mężowi SP – 8 V 1930” wraz z łańcuszkiem z białego metalu, zidentyfikowano jako ciało Stanisława Przeradowskiego.

W 2007 r. postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło Stanisław Przeradowski został pośmiertnie awansowany na stopień komisarza Policji Państwowej.

Miał żonę Zofię, oraz troje dzieci – córki Irenę i Wiesławę oraz syna Włodzimierza.

Odnaczone:

- Brązowym Krzyżem Zasługi
- Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921
- Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości
- Brązowym Medalem za Długoletnią Służbę
- Odznaką pamiątkową Wojskowej Straży Kolejowej

porucznik rezerwy

Stanisław Przyjemski

ur. **18 czerwca 1896 r.** w Drohiczówce, powiat zaleszczycki,
syn Juliana i Eweliny z Ottów.

W 1914 r. ukończył Seminarium Nauczycielskie. W okresie I wojny światowej walczył w szeregach armii austro-węgierskiej.

Jesienią 1918 r. zgłosił się do Wojska Polskiego. 8 maja 1919 r. decyzją dowództwa 10 Dywizji Piechoty został przydzielony do 28 Pułku Strzelców Konnych. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej 1920 r., został ranny w czasie walk pod wsią Borowyje w powiecie Dziana. 26 lutego 1923 r. otrzymał przydział do Ekspozytury Oddziału Likwidacji Demobilu Wojskowego „Demat” przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu na woj. łódzkie, pełnił funkcję referenta objazdowego. 18 maja 1923 r. został przeniesiony do składów „Demat” w Aleksandrze Kujawskim. 15 sierpnia 1923 r. zwolniono go do rezerwy.

Od 1 sierpnia 1923 r., na podstawie rozporządzenia Kuratorium Okręgu Szkolnego, został mianowany nauczycielem w szkole prywatnej w Bielinie w powiecie drohiczyńskim. Od 1926 r. działał w Związku Oficerów Rezerwy RP, a od 1930 r. należał do Związku Polskiego Nauczycielstwa Szkół Powszechnych. Od 1 lutego 1931 r. przejął obowiązki kierownika 2-klasowej publicznej szkoły powszechnej w Bielinie. Na podstawie zarządzenia Kuratorium Okręgu Szkolnego w Brześciu n. Bugiem w dniach od 13 do 15 stycznia 1938 r., odbył 3 dniowy kurs higieniczno-informacyjny w Drohiczyźnie Poleskiej.

W 1939 r. został przydzielony do kadry Okręgu Korpusu Nr IX z Dowództwem w Brześciu. Po 17 września 1939 r. dostał się do niewoli sowieckiej. Został osadzony w obozie w Kozielsku, skąd wysłał list do rodziny. Wiosną 1940 r. został zamordowany w Katyniu. W ramach procesu zacierania śladów zbrodni katyńskiej Sąd Grodzki w Tomaszowie Mazowieckim postanowieniem z 17 grudnia 1946 r. ustalił datę jego śmierci na rok 1941.

Porucznik Stanisław Przyjemski decyzją ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. został awansowany pośmiertnie na stopień kapitana WP.

Był żonaty z Zofią z Lewalskich, miał syna Jerzego i córkę Krystynę.

Odnaczony:

- Krzyżem Walecznych

Odpis

Dowodztwo M. S. Wojsk. M. leg. 55323.
 Legitymacja uprawniająca Por. Stanisława Przyjem-
 skiego do noszenia „Kryza walczących” Dowództwa
 M. S. Wojsk. M. leg. 55323. Legitymacja Por. Stanisł. Przyjem-
 ski /: oddział b. k. dyw. gen. Łeligowskiego / uprawniony
 jest do noszenia „Kryza walczących” na podstawie
 rozkazu M. 16171/22 G. M. 1. D-lwa M. S. Wojsk
 z dnia 6 X 1922r. Minister Spraw Wojskowych
 W. Sosnkowski generał dywizji M. p.

Za zgodności odpisu

INSPEKTOR SZKOLNY w Drohicynie

LEGITYMACJA URZĘDNICZA

WAŻNA DO DNIA 31 GRUDNIA 193³

DLA P. Stanisława Przyjemskiego, naucz.
publicz. szkoły powszech. w Bielinie

Drohicyn, DNIA 3 CZER 1933

za przejazd kolejami państwowymi
 50% zniżki w klasie linij

INSPEKTOR SZKOLNY
K. Przyjemski

Dr. 857/46

WYRÓK.
 Postępowanie.
 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Data 17 grudnia 193³ r.

Sąd Grodzki w Tomaszowie-Mazowieckim

w ocenie Sędziego J. Miernika
 w obecności Protokółanta J. Miernika

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 193³ r.
 sprawy z pociągów Stanisława Przyjemskiego, naucz. w Tomaszowie-Maz. przy ulicy
Sołtysowskiej Nr. 16 o stwierdzenie śmierci męża Stanisława-Marksa
Przyjemskiego i zwalczanie jego wymienionego został stwierdzony przez
osobę nieustanowioną w Zarządzie Ogłoszeniowym Nr. 130, gdzie na strono-
ch 2 pod numerem porządkowym w dalsze "Dziennik Listy ofiar Katyńskich"
Nr. 1315 umieszczono zostało nazwisko Przyjemski Stanisław-Marek, por.,
na mocy art. 12 § 2 dekretu z dnia 29 sierpnia 1942r. o prawie osobowym
/D. N. Nr. 16 poz. 225/

postanowił:

uznać, że szan. Stanisław-Marek Przyjemski, syna Juliana i Teodory,
 urodzonej Otto, urodzonego w Drischlowo, powiatu Kaliszowskiego, w dniu
 16 czerwca 1896r. zamieszkałego w Katyniu w roku 1941. Sędzia Grodzki /-/
 Miernik.

Za zgodności świadczą
 Sekretarz Sądu
P. K. Miernik

Klasyfikacja wykonawstwa:

Sąd Grodzki w Tomaszowie-Maz. udzielił /.../ (Klasyfikacja)
 wykonania orzeczenia i orzeczenia, których to dotyczy /.../ (Klasyfikacja)
 wykonawstwa /.../ (Klasyfikacja) wykonywany przez /.../ (Klasyfikacja)
 wykonawstwo /.../ (Klasyfikacja) wykonany przez /.../ (Klasyfikacja)

Koszt obywateli wydany został /.../ (Klasyfikacja)
 wykonawstwa /.../ (Klasyfikacja) wykonany przez /.../ (Klasyfikacja)
 wykonawstwo /.../ (Klasyfikacja) wykonany przez /.../ (Klasyfikacja)

Sąd Grodzki w Tomaszowie-Maz. udzielił /.../ (Klasyfikacja)
 wykonania orzeczenia i orzeczenia, których to dotyczy /.../ (Klasyfikacja)
 wykonawstwa /.../ (Klasyfikacja) wykonywany przez /.../ (Klasyfikacja)
 wykonawstwo /.../ (Klasyfikacja) wykonany przez /.../ (Klasyfikacja)

podporucznik rezerwy pilot

Jan Bernard Rejecki

ur. **20 sierpnia 1912 r.** w Końskich, woj. kieleckie,
syn Bolesława i Natalii z Majewskich.

W czasie nauki w gimnazjum działał w kole modelarskim. Po ukończeniu kursu w Szkole Szybowcowej w Polichnie k. Chęciny 11 sierpnia 1933 r. uzyskał dyplom pilota szybowcowego kategorii „B” z uprawnieniami instruktora I stopnia. Redagował szkolne pismo „Młoda Myśl”, był także zastępcą przewodniczącego Samorządu Szkolnego. W 1934 r. złożył egzamin maturalny w Państwowym Gimnazjum im. św. Stanisława Kostki w Końskich.

W 1934 r. odbył szkolenie wojskowe w Łodzi oraz przeszedł szkolenie w Szkole Podchorążych Rezerwy Lotnictwa w Dęblinie, którą ukończył w 1936 r. w stopniu kaprała podchorążego rezerwy pilota.

Następnie pełnił funkcję instruktora na szybowisku w Baryczy k. Końskich. Dał się poznać również jako wybitny działacz harcerski. W 1936 r. podjął naukę w Studium Wychowania Fizycznego Uniwersytetu Poznańskiego. 1 stycznia 1937 r. mianowany został podporucznikiem pilotem. W tym okresie odniósł także duże sukcesy sportowe, wywalczył m.in. tytuł halowego mistrza Polski w skoku w dal z miejsca oraz tytuł wice-mistrza Polski w biegu sztafetowym 5x60m (oba tytuły w 1937 r.). Łącznie w licznych zawodach sportowych zdobył 7 złotych medali oraz 12 dyplomów za zajęcie pierwszego miejsca.

W 1939 r. ukończył studia i odbył ćwiczenia wojskowe. Od 1 lipca 1939 r. pracował jako referent wychowania fizycznego w 3 Pułku Lotniczym w Poznaniu-Ławicy. Przed wybuchem II wojny światowej otrzymał przydział do tego pułku. W okresie kampanii wrześniowej 1939 r. walczył w bitwie nad Bzurą, pilotując samoloty RWD-14 „Czapla” w składzie 33 Eskadry Obserwacyjnej należącej do lotnictwa Armii „Poznań”.

Po agresji sowieckiej na Polskę po 17 września 1939 r. w rejonie Kowla na Wołyniu dostał się do niewoli sowieckiej. Został osadzony w obozie jenieckim w Kozielsku, skąd 25 listopada 1939 r. i 4 lutego 1940 r. przesłał dwa listy i kartkę pocztową do narzeczonej, Haliny Dołnerówny. Oryginały listów przechowywane są obecnie w zbiorach Muzeum Katyńskiego. Wiosną 1940 r. został zamordowany w Katyniu. W r. 1943 w wyniku przeprowadzonych przez Niemców ekshumacji w Katyniu

zidentyfikowano zwłoki oznaczone nr 3694 jako ciało ppor. pilota Jana Rejeckiego.

Postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. ppor. Jan Rejecki został pośmiertnie awansowany na stopień porucznika WP.

Odznaczony:

- Krzyżem Brązowym Ligi Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej

przodownik PP

Kazimierz Skarbek

ur. **22 grudnia 1897 r.** w Warszawie,
syn Bernarda i Józefy z Dybowskich.

W okresie I wojny światowej walczył w armii gen. Józefa Hallera. Jako sierżant brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej 1920 r.. Po wojnie służył w Straży Granicznej w Korcu, a następnie w Policji Państwowej w Brześciu nad Bugiem w stopniu przodownika. Po wybuchu II wojny światowej i agresji sowieckiej na Polskę po 17 września 1939 r. został aresztowany z miejscowości Wołynka koło Brześcia. Początkowo był więziony w brzeskim więzieniu, następnie został internowany w obozie jenieckim w Ostaszowie. Z obozu przesłał do swoich najbliższych dwie lub trzy wiadomości, niestety żadna z nich się nie zachowała. Wiosną 1940 r. zamordowany w siedzibie NKWD w Kalininie/Twerze i pogrzebany w Miednoje. Jego nazwisko figuruje na liście dyspozycyjnej więźniów obozu ostaszkowskiego nr 033/2 poz. 13.

13 kwietnia 1940 r. członkowie jego rodziny zostali wywiezieni do Kazachstanu. Do Polski wrócili po 1945 r. Sąd Grodzki w Gdyni postanowieniem z 30 listopada 1950 r. ustalił datę jego śmierci na 9 maja 1946 r. Przodownik Policji Państwowej Kazimierz Skarbek postanowieniem z dnia 5 października 2007 r. został awansowany pośmiertnie na stopień aspiranta PP.

Był żonaty z Bronisławą z Chorośiów, miał dwóch synów: Zdzisława Bernarda i Jerzego oraz córkę Marię.

Odnaczony:

- Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921
- Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości
- Brązowym Krzyżem Zasługi

generał dywizji w st. sp.

Leonard Wilhelm Skierski

ur. **26 kwietnia 1866 r.** w Stopnicy, woj. Kieleckie,
syn Henryka i Heleny z Hassmanów.

Uczęszczał do szkoły średniej filologicznej H. Hillera w Kielcach, a następnie ukończył korpus kadetów w armii rosyjskiej w Woroneżu. W 1887 r. ukończył w stopniu podporucznika artylerii Michajłowską Szkołę Artyleryjską w Petersburgu. Następnie został przydzielony do 3 Brygady Artyleryjskiej Gwardii. W tym batalionie przeszedł wszystkie stopnie dowodzenia do dowódcy dywizjonu włącznie, awansując w 1906 r. do stopnia pułkownika. W początkowym okresie I wojny światowej pełnił funkcję dowódcy II dywizjonu 3 Brygady Artyleryjskiej Gwardii. 11 lutego 1915 r. awansował na generała majora ze starszeństwem z 29 września 1914 r. Od 10 marca 1915 r. dowodził VII Brygadą Artylerii. Później był szefem sztabu XXI Korpusu Armijnego. Od 28 kwietnia 1917 r. pełnił funkcję inspektora artylerii V Korpusu Armii Rosyjskiej, jednocześnie pełnił obowiązki prezesa Związku Wojskowych Polaków, prowadził także współpracę z polskimi formacjami wojskowymi w Rosji.

Po wybuchu rewolucji lutowej w 1917 r. zorganizował Stowarzyszenie Żołnierzy Polaków, które miało stanowić podstawę do sformowania IV Korpusu Polskiego w Rosji. Aresztowany przez bolszewików, zdołał zbiec na Ukrainę, gdzie wstąpił do II Korpusu Polskiego na Wschodzie. Po likwidacji Korpusu walczył po stronie „białych” w wojnie domowej w Rosji.

Od 15 maja 1919 r. pełnił służbę w Wojsku Polskim w stopniu generała podporucznika jako dowódca 7 Dywizji Piechoty na froncie śląskim, a następnie w 1 Dywizji Strzelców Armii gen. Józefa Hallera (przemianowanej na 13 DP) na froncie wołyńskim. Wyróżnił się w walkach w wojnie polsko-bolszewickiej. W okresie od 1 stycznia do 21 maja 1920 r. dowodził 4 Dywizją Piechoty, z którą w ramach 3 Armii gen. Edwarda Rydza-Śmigłego brał udział w ofensywie kijowskiej. Następnie dowodził grupą operacyjną w ramach Frontu gen. Stanisława Szeptyckiego. Dowodzona przez niego od lipca 1920 r. IV Armia wchodząca w skład Frontu Północno-Wschodniego wzięła udział w walkach odwrotowych oraz w ramach Frontu Środkowego w kontrofensywie i pościgu znad Wieprza po Słucz. Dowodzone przez niego oddziały razem z 2 Armią gen. Rydza-Śmigłego 25 września zdobyły Grodno kończąc w ten sposób operację niemeńską. Po wojnie został awansowany na stopień generała dywizji ze starszeństwem z 1 czerwca 1919 r.

Od 1921 r. pełnił służbę jako inspektor w Armii w Toruniu, a od sierpnia 1927 r. w Armii w Warszawie. W czasie przewrotu majowego w 1926 r. poparł Józefa Piłsudskiego,

za co został na krótko aresztowany przez stronników rządu. 10 listopada 1931 r. wyróżniono go znakiem pułkowym 12 Pułku Piechoty stacjonującego w Wadowicach. 31 grudnia 1931 r. przeszedł w stan spoczynku. W późniejszym okresie był prezesem Związku Oficerów w Stanie Spoczynku.

W lecie 1939 r. będąc gościnnie u gen. bryg. w st. sp. Stanisława Dowoyno-Sołłohuba w majątku Ziołowo koło Kobrynia, został aresztowany przez NKWD. Początkowo przetrzymywany w Kobryniu pod koniec 1939 r. przeniesiono go do obozu w Starobielsku. Wiosną 1940 r. został zamordowany w siedzibie NKWD w Charkowie, a pochowany w lesie Piatichatki-Charkowie.

Generał dyw. Leonard Skierski postanowieniem Prezydenta RP z 5 października 2007 r. został awansowany pośmiertnie na stopień generała broni WP.

Miał żonę Natalię.

Odnaczone:

- Orderem Virtuti Militari 2 i 5 klasy
- Orderem Odrodzenia Polski,
- Krzyżem Walecznych
- Złotym Krzyżem Zasługi
- Medalem Pamiątkowym Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości
- Francuską Legią Honorową 2 i 3 klasy
- Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921

kapitan WP

Tadeusz Smoleński

ur. 3 maja 1898 r. w Gołaszewie, pow. włocławski
syn Stefana i Zofii z Odechowskich.

W 1910 r. rozpoczął naukę w klasie drugiej w 8-klasowej Prywatnej Męskiej Szkoły Filologicznej w Lublinie. Po ukończeniu szkoły wstąpił do 7 klasy w 8-klasowej Szkole Realnej Zrzeszenia Nauczycieli im. Hetmana Jana Zamojskiego w Lublinie, tam też w czerwcu 1917 r. zdał egzamin dojrzałości.

Od 24 marca 1919 r. uczęszczał do Szkoły Podchorążych Rezerwy WP. Po jej ukończeniu został promowany na stopień podporucznika piechoty z starszeństwem z dnia 1 września 1919 r., otrzymał przydział do 32 Pułku Piechoty stacjonującego w Mińsku. W czasie wojny polsko-bolszewickiej brał udział m.in. w bitwach pod Makanowicami, Kobylewem, Słobodą, Dobańczami, Łogami, Żereńcem i Berezyną. W walkach nad Kanałem Ogińskim został ciężko ranny, leczyl się w szpitalach w Brześciu i Częstochowie. Za postawę na polu walki został wyróżniony odznaką honorową. Po rekonwalescencji odbył trzymiesięczny kurs dla oficerów piechoty, który ukończył 28 lipca 1921 r., a 1 sierpnia tegoż roku zaliczył kurs informacyjny dla oficerów piechoty w Głównym Centrum Wyszczolenia w Kobryniu. Następnie pełnił funkcję adiutanta 32 Pułku Piechoty.

14 grudnia 1921 r. na własną prośbę odszedł z wojska, aby ukończyć studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. W 1924 r. uzyskał tytuł magistra prawa.

Jako oficer rezerwy został mu przydzielony 83 Pułk Piechoty. Otrzymał awans na podporucznika ze starszeństwem z dnia 1 czerwca 1924 r. W tym samym roku wstąpił do Ligi Obrony Powietrznej Państwa. 9 lipca 1924 r. został powołany do służby czynnej i przydzielony do 10 Pułku Artylerii Polowej stacjonującego w garnizonie Łódź w celu przeszkolenia. Od 1 marca do 25 listopada 1925 r. odbył przeszkolenie w IV Kursie Szkoły Młodszych Oficerów Artylerii w Toruniu. Od 1932 r. rozpoczął służbę w sądownictwie wojskowym, a od 1937 r. pełnił funkcję sędziego śledczego w Wojskowym Okręgu nr III w Wilnie. W 1935 r. decyzją Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza „Wilno” został wyróżniony odznaką honorową.

Po wybuchu II wojny światowej i agresji sowieckiej na Polskę po 17 września 1939 r. dostał się do niewoli sowieckiej. Został osadzony w obozie jenieckim w Ko-

zielsku. Wiosną 1940 r. zamordowany przez NKWD w Katyniu. Po wojnie rodzina poszukiwała go przez Polski Czerwony Krzyż (pismo z 2 września 1947 r.). W ramach zacierania śladów zbrodni katyńskiej Sąd Grodzki w Gdańsku postanowieniem z 19 lipca 1948 r. ustalił datę jego śmierci na 31 grudnia 1941 r. Postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. został awansowany pośmiertnie na stopień majora WP.

Żonaty z Jadwigą z Antoniewskich, miał córki Marię i Zofię.

Odnaczony:

- Srebrnym Krzyżem Zasługi
- Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921
- Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości
- Brązowym Medalem za Długoletnią Służbę

generał brygady

Mieczysław Makary Smorawiński

ur. 25 grudnia 1893 r. w Kaliszu,
syn Jana i Marii z Zagrodzkich.

Po ukończeniu Szkoły Elementarnej w Turku podjął naukę w 7-klasowej Szkole Handlowej w Kaliszu.

W tym czasie zaangażował się w działalność nielegalnej młodzieżowej organizacji niepodległościowej „Zarzewie”, za co w 1911 r. został aresztowany i zesłany w głąb Rosji. Po odbyciu kary uzyskał zezwolenie na wyjazd do zaboru austriackiego. W 1912 r. zdał egzamin dojrzałości we Lwowie i podjął studia na Politechnice Lwowskiej na Wydziale Chemii. W czasie studiów kontynuował działalność w Organizacji Młodzieży Niepodległościowej „Zarzewie”. Od 1912 do 1914 r. należał do Polskich Drużyn Strzeleckich, w ramach których przeszedł przeszkolenie wojskowe oraz ukończył szkołę podchorążych.

Na wieść o wybuchu I wojny światowej zgłosił się 14 sierpnia 1914 r. do służby w 2 Pułku Piechoty Legionów Polskich, zajmował kolejno stanowiska dowódcy plutonu, kompanii i batalionu. Uczestniczył w kampaniach w Karpatach, na Bukowinie, w Besarabii i na Wołyniu. Kolejno awansował od stopnia chorążego (20 października 1914 r.) przez podporucznika (27 stycznia 1915 r.), porucznika (26 maja 1915 r.), do stopnia kapitana (1 lipca 1916 r.). Po kryzysie przysięgowym pozostał w 2 Pułku Polskiego Korpusu Posiłkowego (do 30 stycznia 1918 r.). Od 16 lutego do 30 października 1918 r. służył w Polskiej Sile Zbrojnej (Polnische Werhmacht). Na mocy dekretu Rady Regencyjnej z 1 października 1918 r. został mianowany majorem piechoty. 1 listopada 1918 r. zgłosił się do służby w szeregach Wojska Polskiego. Początkowo pełnił funkcję dowódcy II Batalionu 2 Pułku Piechoty (przemianowanego 16 stycznia 1919 r. na 8 Pułk Piechoty Legionów), brał udział w walkach na froncie ukraińskim, wyróżnił się w walkach pod Rawą Ruską i Lwowem. Od lutego 1919 r. do sierpnia 1920 r. służył kolejno w 8. Pułku Piechoty Legionów (pełnił obowiązki dowódcy), 9. Pułku Piechoty Legionów (jako dowódca), ponownie 8. Pułku (dowodził batalionem). Od października 1919 r. dowodził 4. Pułkiem Piechoty Legionów. W 1920 r. otrzymał awans do stopnia podpułkownika. Od 4 sierpnia do 1 września 1920 r. jako dowodził IV Brygadą Legionów w czasie walk w okolicach Warszawy i Hrubieszowa. Wyróżnił się w walkach 1920 r. pod Mińskiem i Borysowem.

Po wojnie, 2 września 1921 r., został mianowany dowódcą 2 Dywizji Piechoty Legionów w Kielcach z przydziałem nieetatowym do 3 Pułku Piechoty Legionów w Jarosławiu. W 1922 r. został zweryfikowany w stopniu pułkownika piechoty. Doksztalał się na kursach wyższych dowódców w Wyższej Szkole Wojskowej. Od 19 marca 1927 r. pełnił

funkcję dowódcy 6 Dywizji Piechoty w Krakowie. W niespełna rok później otrzymał nominację na generała brygady ze starszeństwem z dnia 1 stycznia 1928 r. Od 1932 r. był pomocnikiem dowódcy Okręgu Korpusu nr III w Grodnie, a 16 października 1934 r. został dowódcą Okręgu Korpusu nr II w Lublinie. Na tym stanowisku pozostał do wybuchu II wojny światowej we wrześniu 1939 r.

Po agresji sowieckiej na Polskę po 17 września 1939 r. został internowany w rejonie Włodzimierza Wołyńskiego. Był przetrzymywany kolejno w obozach w Równem, Ostrogu, Szepietówce, Talicy i w Kozielsku. W 1943 r., w czasie ekshumacji w Katyniu, zwłoki oznaczone nr 1, przy których znaleziono dokumenty potwierdzające adres zamieszkania w Lublinie, książeczkę oszczędnościową PKO, legitymację osobową, legitymację Krzyża Virtuti Militari nr 2948, papierosnicę, złoty pierścionek, dwa medaliki zidentyfikowano, jako ciało gen. Mieczysława Smorawińskiego.

Postanowieniem Naczelnego Zwierzchnika Sił Zbrojnych Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego z 5 października 2007 r. gen. bryg. Mieczysław Smorawiński został pośmiertnie awansowany na stopień generała dywizji WP.

Żonaty z Heleną z Danielewiczów, miał córkę Marię i syna Jerzego.

Odnaczeni:

• Orderem Virtuti Militari 5 klasy	• Medalem Dziesięciolecia
• Orderem Odrodzenia Polski 3 klasy	• Odzyskanej Niepodległości
• Krzyżem Niepodległości	• Legią Honorową 5 klasy
• Krzyżem Walecznych	• Medalem Zasługi Signum Laudis
• Złotym Krzyżem Zasługi	
• Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921	

major WP

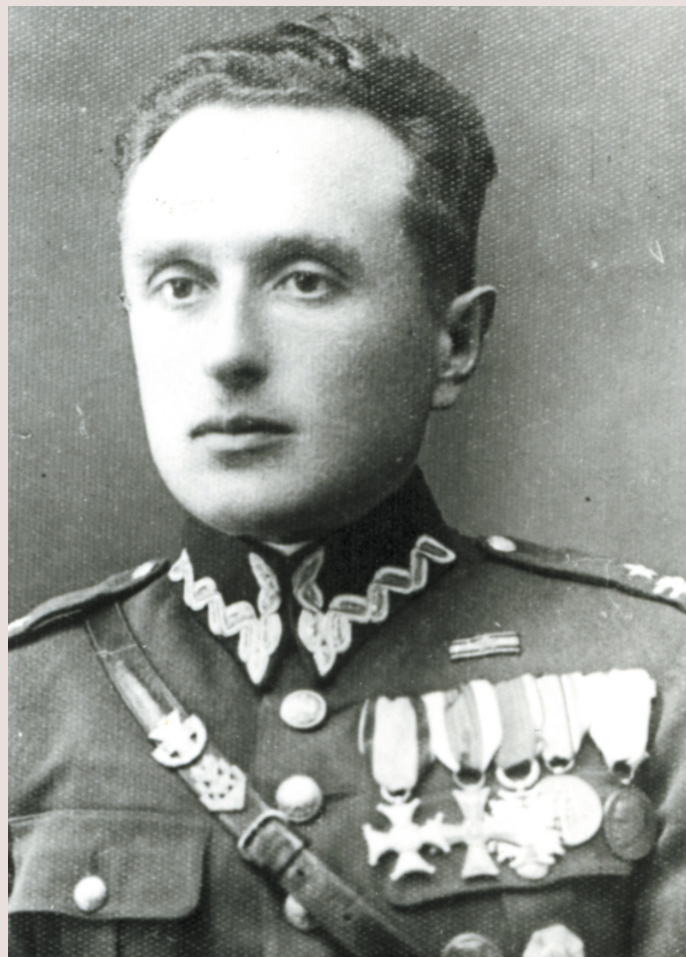
Adam Solski

ur. 4 stycznia 1895 r. w Milatyczach k. Lwowa,
syn Mariana i Marii z domu Wantałowicz.

Ukończył Szkołę Powszechną w Milatyczach, a następnie gimnazjum we Lwowie. Od lutego 1913 r. należał do Stałych Drużyn Sokolich we Lwowie. Studiował w Szkole Podchorążych oraz w Wyższej Szkole Wojennej w Bolechowie.

W 1914 r. zmobilizowany do Legionu Wschodniego. Następnie wcielony do armii austro-węgierskiej, służył w 30 Pułku Piechoty. Od stycznia 1915 r. na froncie wschodnim, a od września na włoskim. W grudniu 1916 r. zdezerterował i pod nazwiskiem Solecki wstąpił do Legionów Polskich Józefa Piłsudskiego. Od stycznia 1917 r. był komendantem posterunków werbunkowych na ziemi lubelskiej. W połowie 1917 r. przydzielony został do 6. pp. III Brygady Legionów Polskich. Następnie, po kryzysie przysięgowym służył jako instruktor w oddziale uzupełnień Polskiego Korpusu Posiłkowego. W lutym 1918 r. został awansowany na stopień sierżanta. W lutym 1918 r., w czasie przejścia oddziałów polskich przez linię frontu pod Rarańczą, został internowany przez władze austro-węgierskie. Po zwolnieniu został przymusowo wcielony do armii austro-węgierskiej, służył na froncie włoskim w 4. Batalionie Strzelców Włoskich.

22 listopada 1918 r. wstąpił do 5 pp. Legionów Polskich jako podchorąży w kompanii karabinów maszynowych. W wojnie polsko-ukraińskiej walczył na terenie Galicji Wschodniej, dowodząc kompanią karabinów maszynowych. W czasie walk pod Gródkiem Jagiellońskim został ciężko ranny. Na podstawie dekretu 5 czerwca 1919 r. otrzymał awans na podporucznika piechoty WP. Od 15 lipca 1919 r. pełnił funkcję zastępcy referenta uzbrojenia w służbie kwatermistrzostwa Armii Gen. Józefa Hallera. 12 września 1919 r. objął funkcję szefa Oddziału I Sztabu w dowództwie Grupy Operacyjnej gen. Stanisława Pruszyńskiego. Wiosną 1920 r. został oficerem dowództwa Armii Rezerwowej. Jako oficer informacyjny Grupy gen. Józefa Rybaka uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej 1920 r., brał udział w wyprawie kijowskiej. Od 5 lipca 1920 r. pełnił funkcję oficera informacyjnego w Grupie Polskiej gen. Władysława Sikorskiego. Od 25 lipca służył na tym samym stanowisku w dowództwie XVII Brygady Piechoty, później w 9. Dywizji, w której od września 1920 r. pełnił obowiązki referenta personalnego i zastępcy a następnie szefa adiutantury dywizji. 21 grudnia 1920 r. otrzymał awans do stopnia porucznika piechoty.

W 1923 r. został przydzielony do 35 Pułku Piechoty, pierwotnie w garnizonie Łuków, później w garnizonie w Brześciu. W 1924 r. został awansowany na stopień kapitana ze starszeństwem. Od 1928 r. pracował w Biurze Personalnym Ministerstwa Spraw Wojskowych będąc związany z 35. pp. W 1932 r. został awansowany na stopień majora piechoty ze starszeństwem. W latach 1932–1938 sprawował obowiązki dowódcy III Batalionu 32. pp. Następnie otrzymał mobilizację do 57 pp. w Poznaniu, gdzie jako kwatermistrz był II zastępcą dowódcy. Stanowisko to zajmował do lata 1939 r. W sierpniu 1939 r. został zmobilizowany do Ośrodka Zapasowego 14. Dywizji Piechoty w Muchnowie k. Kutna.

W kampanii wrześniowej 1939 r. został przeniesiony na ziemie wschodnie Polski. 28 września 1939 r. w okolicach Tarnobrodu dostał się do niewoli sowieckiej. Początkowo został osadzony w obozie w Putywlu, a następnie w obozie jenieckim w Kozielsku. Z tego obozu przesłał 24 listopada 1939 r. list do rodziny. Zamordowany w Katyniu wiosną 1940 r. W 1943 r. podczas ekshumacji w Katyniu zwłoki oznaczone nr 490, przy których znaleziono dwa notatniki, kartę szczepień, dwa medaliki, rachunek, skierowanie do lekarza, zidentyfikowano jako ciało mjr. Adama Solskiego.

Prowadzony przez mjr. Solskiego w obozie kozielskim pamiątnik, odnaleziony w czasie ekshumacji w 1943 r.,

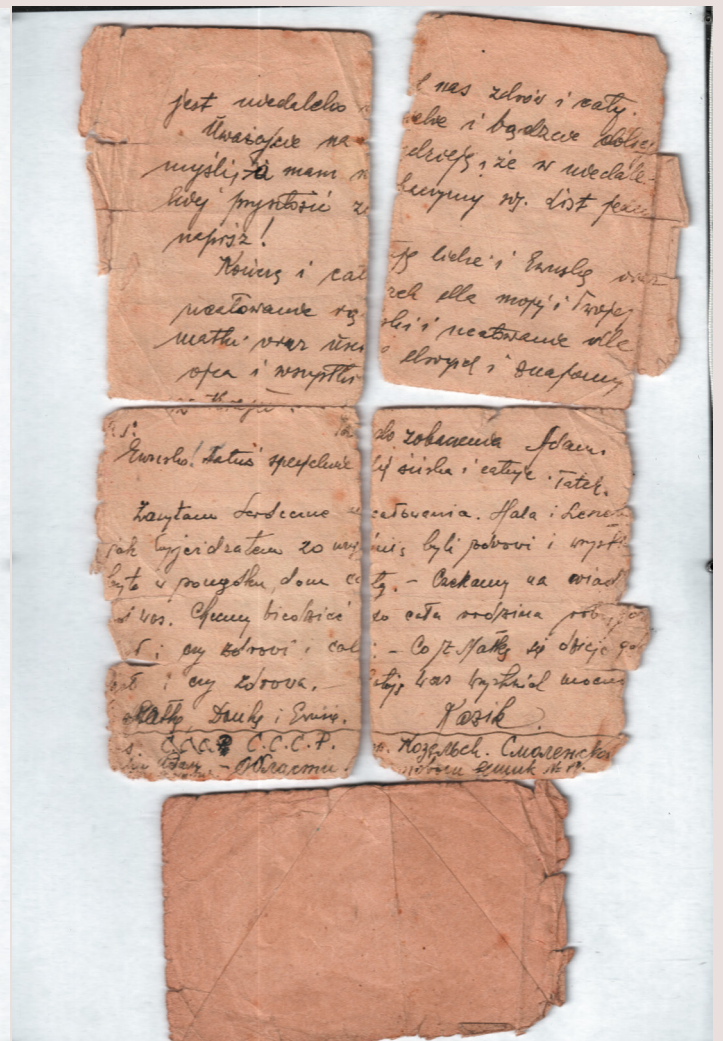
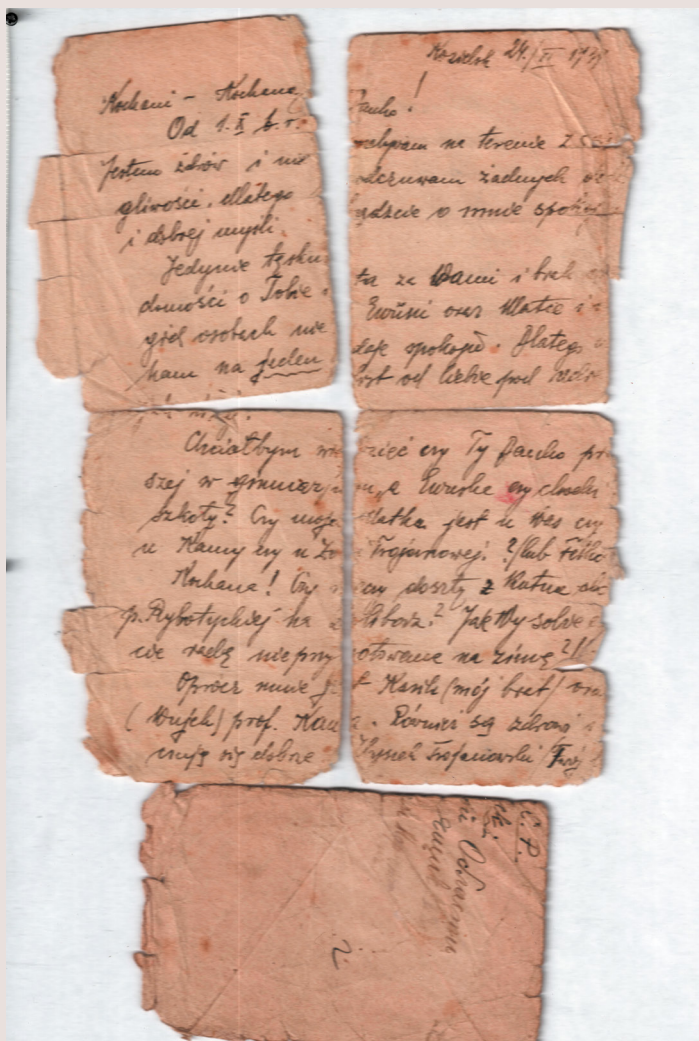
uznany został za jedno z najbardziej rzetelnych i prowadzonych do ostatnich chwil przed likwidacją obozu świadectw zbrodni katyńskiej. Na podstawie zapisków dowiadujemy się, iż razem z nim w obozie kozielskim przebywał jego brat, kpt. artylerii Kazimierz Solski, który został zamordowany 17 kwietnia 1940 r.

Major Adam Solski postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z dnia 5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany do stopnia podpułkownika WP. Nominacja została ogłoszona 9 listopada 2007 r. w Warszawie w trakcie uroczystości Katyń – Pamiętamy – Uczcijmy Pamięć Bohaterów. Na tej samej uroczystości ogłoszono pośmiertny awans kapitana Kazimierza Solskiego do stopnia majora.

Był żonaty z Anną z Trojanowskich, miał córkę Ewę.

Odnaczone:

- Krzyżem Orderu Virtuti Militari 5 klasy
- Krzyżem Walecznych
- Srebrnym Krzyżem Zasługi
- Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921

podpułkownik piechoty WP w st. sp.

Bronisław Szczyradłowski

ur. **5 grudnia 1887 r.** w Mikulińcach, pow. Tarnopolski,
syn Stanisława i Józefy z Szadorskich.

Absolwent szkoły w rodzinnej miejscowości, a następnie gimnazjum we Lwowie. W 1913 r. ukończył studia na Wydziale Prawa na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. W późniejszym czasie pracował w kancelarii adwokackiej.

W okresie I wojny światowej służył w armii austro-węgierskiej. Po dostaniu się do niewoli rosyjskiej był przetrzymywany w obozach w Samarze i Chwałyńsku. Po wybuchu wojny domowej w Rosji wstąpił do 5. Dywizji Syberyjskiej. Po ukończeniu Szkoły Oficerskiej dowodził 7 kompanią 1 Pułku Strzelców. Wyróżnił się w czasie walk na Syberii, m.in. 19 grudnia 1919 r. dowodzona przez niego kompania rozbiła pod st. Tutolskaja wojska bolszewickie.

Po powrocie do kraju wstąpił w szeregi Wojska Polskiego, służył w 2 Pułku Piechoty Legionów Polskich. Za wojnę 1920 r., w której uczestniczył w stopniu majora, został odznaczony Krzyżem Virtuti Militari oraz Krzyżem Walecznych (trzykrotnie). Od 1922 r. pełnił funkcję zastępcy dowódcy i kwatermistrza w 53 Pułku Strzelców Kresowych w Stryju. W 1926 r. odbył trzymiesięczny kurs w Centralnej Szkole Strzelniczej w Toruniu. Na początku lat trzydziestych objął stanowisko kierownika Okręgowego Urzędu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego w Dowództwie Okręgu Korpusu nr IX w Brześciu. Został awansowany do stopnia podpułkownika ze starszeństwem z 1 stycznia 1927 r. W grudniu 1935 r. został przeniesiony w stan spoczynku.

W czasie kampanii wrześniowej 1939 r. brał udział w obronie Lwowa. 10 grudnia tego samego roku został aresztowany i więziony w więzieniu na Brygidkach we Lwowie. W kwietniu 1940 r. w tym więzieniu został zamordowany przez funkcjonariuszy NKWD. Żona Józefa i córka Krystyna w tym samym roku zostały wywiezione na Syberię.

W czasie prac ekshumacyjnych prowadzonych w 2007 r. w Bykowni odnaleziony został grzebień do włosów na którym wyryto m.in. nazwisko podpułkownika Bronisława Szczyradłowskiego. Jego nazwisko figuruje na opublikowanej w 1994 r. tzw. Ukraińskiej Liście Katyńskiej.

Odznaczony:

- Orderem Virtuti Militari
- Krzyż Walecznych (trzykrotnie)
- Krzyżem Niepodległości
- Złotym Krzyżem Zasługi
- Medalem Interallie
- Medalem Pamiątkowym za Wojnę

podporucznik rezerwy piechoty

Ignacy Szewczyk

ur. **16 stycznia 1902** w Baryczy k. Końskich, woj. Kieleckie,
syn Antoniego i Antoniny z Chamczyków.

Uczestnik wojny polsko-bolszewickiej. Służył w 1 pułku szwoleżerów. 15 grudnia 1920 r. przeszedł do rezerwy. W 1924 r. ukończył Państwową Szkołę Mierniczą w Łomży. Od 12 sierpnia do 15 października 1925 r. został przydzielony do Baonu Podchorążych Rezerwy Piechoty nr IV. W 1926 r. został absolwentem Szkoły Podchorążych Rezerwy Piechoty. Następnie od 6 sierpnia do 15 września 1928 r. odbył ćwiczenia rezerwy jako dowódca plutonu. Będąc podporucznikiem rezerwy otrzymał przydział do 34 Pułku Piechoty stacjonującego w Białej Podlaskiej.

Od 1933 r. związany z Wojskowym Instytutem Geograficznym.

Przed 1 września 1939 r. pracował jako mierniczy w Siedlcach. Po 17 września 1939 r. dostał się do niewoli sowieckiej. Był więźniem obozu w Starobielsku. Zamordowany w Charkowie wiosną 1940 r. i pogrzebany w Charkowie-Piatichatkach.

Podporucznik Ignacy Szewczyk postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany do stopnia porucznika WP.

major kawalerii rezerwy

Jan Ślaski

ur. **7 grudnia 1895 r.** w majątku Trzebcz Szlachecki, powiat chełmiński,
syn Ludwika i Marii ze Świackich.

W Bydgoszczy ukończył gimnazjum realne i uzyskał świadectwo dojrzałości. W okresie I wojny światowej służył w 13 Pułku Ułanów Hanowerskich armii Cesarstwa Niemieckiego. Walczył na froncie rosyjskim i francuskim. Po ukończeniu Szkoły Podchorążych Kawalerii w Dobritz k. Berlina został promowany na stopień podporucznika. Od 12 grudnia 1916 r. do 15 sierpnia 1917 r. pełnił funkcję instruktora w 2 Pułku Ułanów Legionów Polskich.

Od stycznia do maja 1919 r. pracował w Wojskowej Organizacji Pomorza. W czasie powstania wielkopolskiego zorganizował 2 pułk ułanów, w którym był dowódcą I szwadronu. Szwadronem tym dowodził także w wojnie polsko-bolszewickiej, za swoją postawę w czasie odpierania ataku nieprzyjaciela został odznaczony Krzyżem Virtuti Militari 5 klasy. W 1921 r. został przeniesiony do rezerwy.

Od 1929 r. pełnił funkcję prezesa powiatowego Związku Kółek Rolniczych. W tym okresie działał aktywnie w licznych organizacjach, zajmując kolejno wysokie stanowiska m.in. radcy Izby Przemysłowo-Handlowej w Gdyni i Pomorskiej Izby Rolniczej w Toruniu czy prezesa Pomorskiego Związku Ziemian. W 1935 r. z listy wyborczej Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem został wybrany na posła na Sejm RP IV kadencji (1935–1938). W następnych wyborach parlamentarnych z 1938 r. został senatorem bezpartyjnym V kadencji Senatu RP. Funkcję tę pełnił do września 1939 r. Po wybuchu wojny jako major rezerwy kawalerii 16 pułku ułanów został odkomenderowany do Sztabu Głównego WP.

Po agresji sowieckiej na Polskę 18 września 1939 r. dostał się do niewoli sowieckiej. Został osadzony w obozie w Kozielsku. Wiosną 1940 r. zamordowany w Katyniu.

Postanowieniem ministra obrony narodowej z 5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany na stopień podpułkownika. Był żonaty z Marią z Horochów, miał dzieci Jana, Iwonę i Andrzeja.

Odnaczony:

- Orderem Virtuti Militari
- Krzyżem Walecznych
- Medalem Niepodległości
- Złotym Krzyżem Zasługi

Zawziętego się opłaca skarbową

Archidiecezja Warszawska
Kościół parafialny Zbawiciela
w Warszawie

ŚWIADECTWO ŚŁUBU
(Testimonium matrimonii contracti)

Archidiecezja Varsaviensis
Ecclesia parochialis Salvatoris
Varsaviae

1. Rok i nr. księgi zaślubionych (Annus et numerus libri copulatum) *4 stycznia 1955 r. 75*
2. Imię, nazwisko, wyznanie i zamieszkanie narzeczonego (Nomen, cognomen, religio, domicilium sponsi) *Jan Ślaski*
3. Dzień i miejsce urodzenia narzeczonego (Dies et locus nativitatis sponsae) *13.10.1924 r. Warszawa*
4. Imiona rodziców (Nomina parentum) *Andrzej i Maria x Świąteczni*
5. Imię, nazwisko, wyznanie i zamieszkanie narzeczonej (Nomen, cognomen, religio, domicilium sponsae) *Maria*
Włodzisław Horoch
6. Dzień i miejsce urodzenia narzeczonej (Dies et locus nativitatis sponsae) *13.10.1924 r. Warszawa*
7. Imiona rodziców (Nomina parentum) *Andrzej i Maria x Świąteczni*
8. Gdzie i kiedy małżeństwo zostało zawarte (Matrimonium contractum est loco et die) *13.10.1955 r. Warszawa*
9. Świadkowie ślubu (Testes contracti matrim.)

Warszawa, dnia *13.10.* 19*55* r. (L.S.)

Zgodność z księgą zaślubionych stwierdzam
(Concordat cum libro copulatum)

w/z proboszcza
(pro parcho)

Druk: Wydawnictwo Warszawskie, ul. Józefa Świrskiego 6, B-2-35

kapitan WP

Józef Antoni Widort

ur. **8 marca 1904 r.** w Antoninach, powiat zasławski.
syn Józefa i Julii z Galińskich

W 1924 r. ukończył Korpus Kadetów nr 1 we Lwowie. 13 sierpnia 1926 r. ukończył dwuletni kurs Oficerskiej Szkoły Artylerii w Toruniu. Jako oficer 9 Pułku Artylerii Polowej od 16 września 1928 r. do 16 lutego 1929 r. odbył 5-miesięczny kurs pułkowych oficerów łączności w ramach Obozu Szkolnego Wojsk Łączności. Następnie został przeniesiony do Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim. Mianowany kapitanem ze starszeństwem z dniem 1 stycznia 1936 r. Decyzją dowódcy Okręgu Korpusu nr 2 w Lublinie z 12 maja 1938 r. gen. bryg. Mieczysława Smorawińskiego odznaczony został Brązowym Medalem za Długoletnią Służbę.

Po wybuchu II wojny światowej i agresji sowieckiej na Polskę po 17 września 1939 r. dostał się do niewoli sowieckiej. Został wywieziony do obozu kozielskiego, skąd przesłał 24 listopada 1939 r. list do żony Jadwigi i córki Zofii. Oryginał listu pokazywany jest obecnie na wystawie stałej Muzeum Katyńskiego. Wiosną 1940 r. został zamordowany w Katyniu przez funkcjonariuszy NKWD.

Po wojnie rodzina bezskutecznie poszukiwała go przez Polski Czerwony Krzyż w Warszawie (pisma z 10 maja 1943 r. i z 31 lipca 1943 r.) i Międzynarodowy Czerwony Krzyż w Genewie (pismo z 10 września 1946 r.). Sąd Grodzki w Białogardzie postanowieniem z 19 września 1949 r. ustalił datę jego śmierci na 9 maja 1947 r. Postanowieniem ministra obrony narodowej z 5 października 2007 r. kpt. Józef Antoni Widort został awansowany pośmiertnie do stopnia majora WP.

Żonaty z Jadwigą z Bielkiewiczów, miał córki Marię i Zofię.

Odznaczony:

- Brązowym Medalem za Długoletnią Służbę

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Województwo Podlaskie

Powiat Białski

Gmina Parafia Wniebowzięcia N. M. P. w Białej - Podlaskiej

Al. Ch. 862

Wyciąg z aktu ślubnego.

Utrzymujący akta stanu cywilnego rz.-kat. parafia Parafia Wniebowzięcia N. M. P. w Białej - Podlaskiej

na zasadzie aktu stanu cywilnego Nr 52, zapisanego w księdze ślubów w roku 1928 zaświadcza,

ze Józef Widort imię i nazwisko zaślubionego kawaler, widorek po imię i nazwisko

rodowe i data rejestracji ślubu zamieszkały we wsi, mieście Białej - Podlaskiej imię i nazwisko

gminy Wierzbica powiatu Białskiego województwa Podlaskiego

parafii Wierzbica zapisany do ksiąg ludności wsi, miasta Białej - Podlaskiej

powiatu Białskiego województwa Podlaskiego syn żyjącego Wierzbica i żyjącej Julii Potockiej

małżonków Wierzbica wstąpił w związek

małżeński w kościele parafialnym w Białej - Podlaskiej powiatu Białskiego

województwa Podlaskiego parafii Wierzbica

panna, widorek po imię i nazwisko zmarłego data i miesiąc

r. 1928 mieszkanką wsi, miasta Białej - Podlaskiej gminy Parafia Wniebowzięcia N. M. P. w Białej - Podlaskiej

powiatu Białskiego województwa Podlaskiego parafii Wierzbica

zapisaną w księgach ludności wsi, miasta Białej - Podlaskiej gminy Parafia Wniebowzięcia N. M. P. w Białej - Podlaskiej

powiatu Białskiego województwa Podlaskiego córką żyjącego, Wierzbica

imię i nazwisko ojca nowożeńców Wierzbica imię i nazwisko

rodowe matki Wierzbica małżonków Wierzbica imię i nazwisko

parafii Wierzbica Ślub zawarty został dnia 8 marca

1928 roku o godzinie 15 minut

1928 roku o godzinie 15 minut

Utrzymujący akta stanu cywilnego Ks. P. Stur

RZECZPOSPOLITA POLSKA

URZĄD STANU CYWILNEGO

Warszawa - Śródmieście

Nr 13579/149

OPŁATA SKARBOWA

W SUMIE 162760

ODPIS SKRÓCONY AKTU ZEJŚCIA

Zaświadczam, że Józef Widort (imię i nazwisko) oficer zapasowy (zawód)

zamieszkały w Wierzbica urodzony dnia 8 marca

zmarł dnia 9 maja tysiąc 1928 roku o godzinie 15 minut

roku 1928 o godzinie 15 minut

w Wierzbica

Ojciec: Józef zam. w Wierzbica

Matka: Julia z Galińskich zam. w Wierzbica

Zmarł... był żonaty, zamężna z Julią Widort

Warszawa, dnia 27 1949 r.

URZĘDNIK STANU CYWILNEGO:

Arena Zempicka

Uznanie za zmarłego postanowieniem Sądu Grodzkiego w Białogardzie 18-29/5/49

20 maja 1949 roku

starszy przodownik Policji Województwa Śląskiego

Stanisław Wyleżuch

ur. **18 kwietnia 1895 r.** w Suszcu, w powiecie pszczyńskim,
syn Józefa.

Początkowo służbę pełnił w Policji Górnego Śląska, następnie, 18 kwietnia 1922 r., przeszedł do Policji Województwa Śląskiego. 1 października 1922 r. został awansowany na stopień starszego przodownika Policji Województwa Śląskiego. Do 24 listopada 1926 r. służbę policyjną pełnił w powiecie bielskim, a do 1 marca 1928 r. objął funkcję komendanta posterunku w Miedznej w powiecie pszczyńskim. 7 listopada 1934 r. z miejscowości Orzesze został przeniesiony na stanowisko komendanta posterunku w Bangowie w powiecie katowickim. Od 5 listopada 1936 r. aż do wybuchu II wojny światowej pełnił służbę w Komisariacie Policji w Szopienicach.

Po agresji sowieckiej na Polskę po 17 września 1939 r. dostał się do niewoli sowieckiej i został internowany w obozie w Ostaszkowie. Wiosną 1940 r. został zamordowany w Twerze, a pochowany w Miednoje. Jego nazwisko figuruje na liście dyspozycyjnej więźniów obozu ostaszkowskiego o nr. 27/2 poz. 1614. W 2007 r. postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło został pośmiertnie awansowany na stopień aspiranta.

major dyplomowany intendentury

Adam Franciszek Wysocki-Odrowąż

ur. 4 sierpnia 1893 r. w Błędowej Tyczyńskiej, powiat rzeszowski, syn Karola i Adeli z Brücknerów.

Ukończył I Szkołę Realną we Lwowie. Świadcetwo dojrzałości uzyskał w Prywatnym Gimnazjum Realnym w Zakopanym (1915). Po drugim roku studiów na Wydziale Inżynierii Wodnej Politechniki Lwowskiej został wcielony do 17 Pułk Piechoty armii austro-węgierskiej. 15 grudnia 1915 r. ukończył Szkołę Oficerów Rezerwy przy X Korpusie. W rok później przydzielony został do kompanii marszowej pionierów saperów, walczył na Wołyniu. 1 października 1916 r. mianowany chorążym. Nominację na podporucznika otrzymał ze starszeństwem z dnia 1 lutego 1917 r. W lutym 1918 r. przeniesiony do kompanii pionierów w 26 Dywizji Piechoty walczył na froncie włoskim, później na froncie albańskim. W 1918 r. w Wojsku Polskim służył w 1 pułku strzelców podhalańskich w Nowym Sączu. Jednocześnie pełnił obowiązki instruktora Milicji Gminnej. W 1919 r. otrzymał przydział mobilizacyjny do Stacji Zbornej w Krakowie. Awansowany na stopień porucznika ze starszeństwem z 1 czerwca 1920 r. W latach 1919–1920 pełnił funkcję kierownika Komisji Gospodarczej oraz był członkiem Zarządu Budowy Parku Amunicyjnego w Stawach pod Dęblinem. Od 1920 do 1924 r. pełnił kluczowe funkcje administracyjne, m.in. w Komisji Gospodarczej Wojskowej Dyrekcji Telefonów i Telegrafów nr 2 w Białej Podlaskiej, Intendenturze Polowej Naczelnej Dowództwa w Warszawie, Intendenturze Dowództwa Okręgu Nr 1, Departamencie VII Ministerstwa Spraw Wojskowych, Składnicy Żywności Dowództwa Okręgu Generalnego w Warszawie.

W 1926 r. ukończył Wyższą Szkołę Intendentury w Warszawie. Do 1928 r. pracował kolejno w Biurze Badań Technicznych Intendentury przy Departamencie VII Ministerstwa Spraw Wojskowych i w Szefostwie Intendentury Dowództwa Okręgu Korpusu I. Od 1930 r. pełnił obowiązki zastępcy kierownika Administracji Pieniężnej Okręgowego Szefostwa Intendentury. Awans do stopnia kapitana otrzymał ze starszeństwem z 1 stycznia 1931 r. W latach 1932–1936 pełnił obowiązki oficera intendentury 13 Dywizji Piechoty w Równem. W 1936 r. został kierownikiem Samodzielnego Referatu Zasobów Materiałowych w Dowództwie Okręgu Korpusu nr II w Lublinie. W 1939 r. pracował w Szefostwie

Intendentury Okręgu Korpusu nr II. W marcu 1939 r. otrzymał nominację na majora. We wrześniu 1939 r. w Kowlu dostał się do niewoli sowieckiej. Więziony w obozie jenieckim w Starobielsku, skąd wysłał do rodziny trzy kartki pocztowe. Ostatni list został przesłany 4 stycznia 1940 r. Zamordowany w Charkowie wiosną 1940 r. W 2007 r. minister obrony narodowej Aleksander Szczygło mianował majora Adama Franciszka Wysockiego-Odrowąża podpułkownikiem WP.

Był żonaty z Marią z Bogusławskich, miał syna Huberta.

Odnaczone:

- Odznaką austro-węgierską Krzyżem Wojskowym Karola (Karl Truppenkreuz)
- Austro-Węgierskim Wojskowym Srebrnym Medalem „Signum Laudis”
- Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918–1921
- Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości
- Srebrnym Krzyżem Zasługi
- Srebrnym Medalem za Długoletnią Służbę

major WP, duchowny rzymskokatolicki,
starszy kapelan Wojska Polskiego

Jan Ziółkowski

ur. **2 kwietnia 1889 r.** w Woli Wieruszyckiej, w powiecie bocheńskim,
syn Jana i Marianny z Jarotków.

W latach 1896–1901 uczęszczał do 4-klasowej szkoły ludowej w Łapanowie. Od września 1901 r. uczył się w 8-klasowym Gimnazjum im. Króla Kazimierza Wielkiego w Bochni, gdzie w 1909 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. W tym okresie zaangażowany był w działalność Towarzystwa Sportowego „Sokół” i Drużyn Bartoszewskich.

5 października 1909 r. został przyjęty do Seminarium Duchownego, jednocześnie podjął studia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. 29 czerwca 1913 r. otrzymał święcenia kapłańskie.

Od 1 września 1913 r. do 31 sierpnia 1917 r. pełnił posługę kapłańską jako wikariusz parafii Babice. Po wybuchu I wojny światowej zgłosił się do Legionów Polskich ale z powodu braku etatów nie został przyjęty. Od 1 września 1917 r. pracował jako katecheta w szkole ludowej żeńskiej im. Urszuli Kochanowskiej w Krakowie, a także uczył religii w szkołach w Babicach i Regulicach. Prowadził również korepetycje dla młodzieży szkolnej.

Po wojnie w 1919 r. wstąpił do Wojska Polskiego, został przydzielony jako starszy kapelan (stopień równorzędný randze kapitana) do III batalionu 5 Pułku Piechoty Legionów w Wilnie. Brał udział w operacji pod Dyneburgiem, walczył w wojnie polsko-bolszewickiej. Uczestniczył w wyprawie kijowskiej, bitwie warszawskiej, bitwie pod Sejmem, bitwie niemeńskiej. Wyróżnił się w czasie marszu na Góry. Odznaczony za wojnę 1920 r. Krzyżem Walecznych.

Po wojnie pracował jako katecheta w szkole ludowej im. Zofii Chrzanowskiej w Krakowie. Służbę w 5 Pułku Piechoty Legionów pełnił do 31 grudnia 1921 r. Od 1922 r. był kapłanem 1 Dywizji Legionów w Wilnie w Dowództwie Okręgu nr III w Grodnie, był kierownikiem Rejonu Duszpasterstwa Wojskowego na Litwie, następnie zaś od 1 października 1924 do 31 stycznia 1925 r. posługę pełnił w Dowództwie Okręgu nr II w Lublinie (był kierownikiem Rejonu Duszpasterstwa Wojskowego). W latach 1925–1930 był proboszczem parafii wojskowej w Stanisławowie. Od października 1930 r. służył jako kapelan polowy Brygady Korpusu Ochrony Pogranicza „Podole” w Czortkowie. Od 15 maja 1937 r. administrował parafię wojskową w Jarosławiu. W sierpniu 1939 r. został mianowany na stanowisko dziekana polowego 24 Dywizji Piechoty.

Po wybuchu II wojny światowej i agresji sowieckiej na Polskę 17 września 1939 r. w drodze z Tarnopola do Buczacza dostał się do niewoli sowieckiej. Pomimo możliwości ucieczki zdecydował się pozostać z innymi polskimi jeńcami. Z punk-

tu zbornego w Jarmolińcach trafił do obozu przejściowego w Putywlu, ostatecznie został osadzony w obozie w Kozielsku. Za udział w nabożeństwach był karany karcerem. Przeoczony przez funkcjonariuszy NKWD w czasie wywózki księży w grudniu 1939 r. pozostał w Kozielsku do likwidacji obozu wiosną 1940 r.

W 1943 r. podczas ekshumacji w Katyniu zwłoki oznaczone nr 487, przy których znaleziono wizytówkę, legitymację odznaki KOP, dwa modlitewniki, dwie fotografie, papierosnicę z drewna, różaniec, dwa łańcuszki na szyję, zidentyfikowano jako ciało starszego kapelana Wojska Polskiego Jana Ziółkowskiego.

Postanowieniem ministra obrony narodowej Aleksandra Szczygło z 5 października 2007 r. został pośmiertnie awansowany na stopień podpułkownika. Postać mjr. Jana Ziółkowskiego upamiętniona została zasadzeniem Dębów Pamięci 17 września 2019 r. w Polczynie-Zdroju i 13 kwietnia 2010 r. w Bochni. Z inicjatywy ks. Zdzisława Peszkowskiego i Federacji Rodzin Katyńskich rozpoczęto starania o jego beatyfikację.

Odznaczony:

- Krzyżem Walecznych
- Złotym Krzyżem Zasługi
- Medalem za Wojnę 1918–1921
- Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości
- Medalem za Długoletnią Służbę
- Łotewskim Medalem Pamięci z Mieczami

▲ Ks. mjr Jan Leon Ziółkowski (w mundurze) z ks. proboszczem parafii Ossowo koło Bastun, Janem Burbo oraz jego kuzynkami, Wilno 1923. Muzeum Katyńskie Oddział Muzeum Wojska Polskiego.